

rozběsk

STEPHENIE MEYEROVÁ

STMÍVÁNÍ – ROZBŘESK

Vyšlo také v tištěné verzi

EGMONT
Publishing

Objednat můžete na

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

Stephenie Meyerová

Rozbřesk – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

rozbřesk

STEPHENIE MEYEROVÁ

www.egmont.cz
EGMONT

Breaking Dawn

Text copyright © 2008 by Stephenie Meyer

Translation © 2009 by Markéta Demlová

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,
a division of Hachette Book Group USA, Inc.

All rights reserved.

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s.r.o.

Na Pankráci 30/1618, 140 00 Praha 4, v Praze roku MMXVII jako svou 5187. publikaci

Z anglického originálu Breaking Dawn přeložila Markéta Demlová

Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec

Sazba Martin Mráz

E-book konverzi provedl Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverze © Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

ISBN tištěné verze 978-80-252-1160-1

ISBN e-knihy 978-80-252-4070-0

TS14. První vydání

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

KNIHA PRVNÍ

BELLA

Dětství není údobí od narození do jistého věku a v jistém věku je dítě odrostlé a odkládá dětské věci. Dětství je království, kde nikdo neumírá.

Edna St. Vincent Millay

PŘEDMLUVA

Život mi nadělil víc než spravedlivou porci zážitků na pokraji smrti; na něco takového si člověk nikdy nezvykne.

Kupodivu mi to však připadalo jaksi osudové, opět čelit smrti. Jako kdybych doopravdy byla předurčena k neštěstí. Unikala jsem jí stále znovu a znovu, ale ona se pro mě vždycky vrátila.

Přesto to tentokrát bylo tak jiné než předtím.

Můžete utéct tomu, koho se bojíte, můžete se zkusit postavit na odpor tomu, koho nenávidíte. Byla jsem připravena bránit se všemi způsoby těm, kteří mi usilovali o život – příšerám, nepřítelům.

Když však toho, kdo vás zabíjí, milujete, nemáte žádnou možnost volby. Jak byste mohli utéct, jak byste mohli bojovat, když byste tím ublížili milované bytosti? Kdyby váš život byl to jediné, co svému milovanému můžete dát, jak byste mu ho dokázali nedat?

Kdyby to byl někdo, koho opravdu milujete?

1. ZASNOUBENÁ

Nikdo se na tebe nedívá, přemlouvala jsem se. Nikdo se na tebe nedívá. Nikdo se na tebe nedívá.

Ale protože jsem nedokázala přesvědčivě lhát ani sama sobě, musela jsem se ujistit.

A jak jsem tak seděla a čekala, až se na jednom ze tří semaforů ve městě rozsvítí zelená, koukla jsem se doprava – paní Weberová v minivanu ke mně byla otočená celou horní půlkou těla. Zadívala se mi přímo do očí, až jsem ucukla. Udivilo mě, že nesklopila pohled a netváří se rozpačitě. Zírat takhle na lidi je přece hrozná nevychovanost, no ne? Nebo na mě už tohle pravidlo neplatí?

Pak jsem si vzpomněla, že jsou v oknech kouřová skla, takže ona asi ani netuší, že jsem to já, kdo sedí uvnitř, natož aby poznala, že jsem ji načapala, jak se dívá. Snažila jsem se trochu utěšit tím, že vlastně nezírá na mě, ale na moje auto.

Moje auto. Ach jo.

Podívala jsem se doleva a zaúpěla. Dva chodci stáli na chodníku jako přimrazení, takže si ani nevšimli, že by měli přecházet. Za nimi vykukoval pan Marshall ve výloze svého obchůdku se suvenýry. Alespoň že neměl nos přitisknutý na sklo. Zatím.

Rozsvítla se zelená a já jsem ve snaze uniknout bez přemýšlení dupla na pedál – normálně, jak bych na něj dupla, kdybych chtěla přimět k pohybu svůj starý nákladáček.

Motor zavrčel jako útočící panter a auto vypálilo dopředu tak rychle, že mě to přitisklo do černého koženého opěradla a žaludek se mi přioplácl k páteři.

„Kruci!“ vyjekla jsem a nohou hmatala po brzdě. Tentokrát už jsem si dala pozor a jen jsem na pedál zlehka ťukla. Auto okamžitě zastavilo.

Neodvažovala jsem se podívat, jaká je reakce okolo. Jestli měl dosud někdo pochybnosti o tom, kdo řídí, teď už to věděl na beton. Palcem u nohy jsem zlehka stlačila plynový pedál o půl milimetru a auto zase vyrazilo vpřed.

Podařilo se mi dojet k cíli, benzinové pumpě. Kdybych neměla prázdnou nádrž, nejela bych do města vůbec. Poslední dobou jsem se dokázala obejít bez spousty věcí, jako jsou třeba snídaňové cereálie a tkaničky, jen abych se nemusela ukazovat na veřejnosti.

Ve spěchu jsem během pár vteřin odklopila víčko nádrže, odšroubovala uzávěr, oskenovala kartu a zasunula čerpací pistoli do nádrže. Číslo na displeji jsem ovšem k rychlejšímu pohybu donutit neuměla. Loudavě poskakovala, jako by mi to dělala naschvál.

Bylo zataženo – typicky pošmourný den v městečku Forks ve státě Washington, ale já jsem přesto měla pocit, jako kdyby na mě byl namířený reflektor, aby upozorňoval na jemný prstýnek na mé levé ruce. Pokaždé, když jsem tak jako teď cítila pohledy lidí v zádech, mi připadalo, jako kdyby z prstýnku vyzařoval neonový nápis: *Koukněte sem, koukněte sem!*

Takové hloupé rozpaky nebyly na místě, to jsem přece věděla. Vážně mi záleželo na tom, co lidé – kromě táty a mámy – říkají mému zasnoubení? Mému novému autu? Mému záhadnému příjetí na prestižní školu? Nablýskané černé kreditní kartě, která mě teď páčila v zadní kapse kalhot?

„Jasně, vždyť je to fuk, co si myslí,“ zašeptala jsem si pro sebe.

„Ehm, slečno?“ zavolal na mě mužský hlas.

Otočila jsem se a okamžitě mě to zamrzelo.

Vedle naleštěného SUV se zbrusu novými kajaky přivázanými na střeše stáli dva muži. Ani jeden z nich se nedíval na mě; oba zírali na moje auto.

Já osobně jsem to nechápala. Ovšem, já dokázala rozeznat leda tak symboly toyoty, fordu a chevyho. Tohle auto bylo nablýskané, černé a krásné, ale pro mě to bylo pořád jenom auto.

„Omlouvám se, že vás obtěžuji, ale mohla byste nám říct, jak se jmenuje ten vůz, co řídíte?“ zeptal se ten vysoký.

„No, přece mercedes, ne?“

„Ano,“ přitakal muž zdvořile, zatímco jeho menší přítel nad mou odpovědí zvedl oči v sloup. „To vím. Ale říkal jsem si... není to Mercedes *Guardian*?“ vyslovil s úctou. Napadlo mě, že by si dobře rozuměl s Edwardem Cullenem, mým... snoubencem (už nemělo smysl před tím slovem uhýbat, když do svatby zbývalo jen pár dnů). „Ty nemají být k dostání ještě ani v Evropě,“ pokračoval chlapík, „natožpak tady.“

Zatímco očima objížděl křivky mého auta – podle mě se nijak moc nelišilo od jiných sedanů značky Mercedes, ale já opravdu nejsem znalec – já jsem se zamyslela nad pojmy *snoubenec*, *svatba*, *manžel* a tak dále.

Pořád jsem si to v hlavě nedokázala srovnat.

Na jedné straně jsem byla odmalička vedená k tomu, aby se mi protivilo už samotné pomyšlení na načančané bílé šaty a kytice. A nejen to, hlavně mi nešel dohromady ten úctyhodný, usazený a nudný pojem *manžel* s mým vnímáním *Edwarda*. Bylo to jako navléknout anděla do mundúru účetního; neuměla jsem si ho představit v žádné obyčejné roli.

Jako vždycky, když jsem začala myslet na Edwarda, mě pohltit závrtný vír představ. Cizí muž si musel odkašlat, aby upoutal mou pozornost; pořád čekal na odpověď.

„Nevím,“ odpověděla jsem po pravdě.

„Vadilo by vám, kdybych se s ním vyfotil?“

Chvilku mi trvalo, než jsem to pochopila. „Vážně? Vy se chcete vyfotit s tím autem?“

„Jasně – nikdo mi nebude věřit, když nebudu mít důkaz.“

„Aha. Jistě. Fajn.“

Rychle jsem vytáhla čerpací pistoli a zalezla se schovat na přední sedadlo, zatímco ten nadšenec vytáhl z batohu profesionálně vypadající foťák. S kamarádem se napřed vystřídali při pózování u přední kapoty a pak se šli fotit dozadu.

„Já chci zpátky nákladáček,“ zakňourala jsem si pro sebe.

K Edwardovu velkému – až příliš velkému – uspokojení můj nákladáček ze sebe vydal poslední zahrkání jen pár týdnů poté, co jsme se dohodli na tom nevyrovnaném kompro-

misu. Jednou z Edwardových podmínek totiž bylo, že až se nákladák sesype, bude mi ho smět vyměnit za jiné auto. Edward pochopitelně tvrdil, že se to dalo čekat; můj nákladáček měl za sebou dlouhý a naplněný život, takže z přirozených příčin vydechl naposled. Tvrdil Edward. A já jsem samozřejmě neměla možnost si tohle jeho tvrzení ověřit, a pokusit se vzkrísit svůj nákladáček z mrtvých vlastními silami jsem nedokázala. Můj oblíbený mechanik –

Okamžitě jsem tu myšlenku zarazila, nechtěla jsem si dovolit domyslet ji do konce. Raději jsem poslouchala hlasy mužů venku, ztlumené stěnami auta.

„... na internetu na to šli s plamenometem. Ani se nezkrabatila barva.“

„No jasně že ne. Po tomhle mazlíkovi bys mohl přejet tankem. Tady ale nemá zrovna typické odbytiště. Navrhovali ho hlavně pro diplomaty na Středním východě, obchodníky se zbraněmi a drogové magnáty.“

„Myslíš, že *tahle* je něco takového?“ zeptal se ten menší tišším hlasem. Sklopila jsem hlavu a tváře mi hořely.

„Hm,“ řekl ten vysoký. „Možná. Nedovedu si představit, nač bys tady potřeboval sklo odolávající raketám a dvoutunové pancéřování. Musí mít namířeno někam, kde je to riskantnější.“

Pancéřování. *Dvoutunové* pancéřování. A sklo proti *raketám*? Hezké. Kam se podělo to staré dobré *neprůstřelné*?

No, trochu se to pochopit dalo – pokud měl člověk zvrácený smysl pro humor.

Tedy ne že bych nečekala, že Edward zneužije naší dohody, aby mi mohl dát mnohem víc, než sám dostane. Souhlasila jsem, že mi může koupit jiné auto, až můj nákladáček doslouží, ale samozřejmě mě nenapadlo, že ta chvíle nadejde tak brzy. Když mi nákladáček zůstal trčet před domem a já byla nucena uznat, že se tak stal už jen pouhou nepojízdnou vzpomínkou na klasiku jménem Chevrolet Chevy, dobře jsem věděla, že mě Edwardova představa o vozidle, které by ho mělo nahradit, zaskočí. A že se kvůli němu stanu terčem po-

hledů a pokoutních řečí. V tom jsem měla pravdu. Ale ani v nejčernějších představách by mě nenapadlo, že dostanu auta hned *dvě*.

Jedno na „předtím“ a jedno na „potom“, vysvětlil mi Edward, když jsem se zlobila.

Tohle bylo to na „předtím“. Řekl mi, že je vypůjčené, a slíbil, že ho po svatbě vrátí. Celé mi to vůbec nedávalo smysl. Až doteď.

Haha. Protože jsem byla tak zranitelná – jako každý člověk, nehody jsem přitahovala jako magnet a často jsem se stávala obětí své vlastní nebezpečné smůly, nutně jsem pro svou bezpečnost potřebovala auto, které ustojí i srážku s tankem. Fakt legrační. Byla jsem si jistá, že společně s bratry se tomu vtípku mně za zády ohromně nasmáli.

Ale co když, co když náhodou, šeptal mi v hlavě tenký hlásek, nejde o žádný vtípek, ty trdlo. Možná se o tebe vážně tak bojí. Tohle by nebylo poprvé, co to s těmi ochrannými mi snahami trochu přepískl.

Vzdychla jsem.

Auto „na potom“ jsem ještě neviděla. Bylo schované pod plachtou v nejzazším koutě Cullenovic garáže. Věděla jsem, že většina lidí už by se dávno podívala, ale mě to vážně nezajímalo.

Na tom autě asi žádné pancéřování nebude – protože po líbáncích už ho nebudu potřebovat. Doslovná nezničitelnost byla jen jednou z mnoha výhod, na které jsem se těšila. Na tom, že budu Cullenová, nejsou nejlepší ani drahá auta, ani tučné kreditky.

„Haló,“ zavolal ten vysoký muž a udělal si z dlaní kukátko ve snaze nahlédnout dovnitř. „Už jsme hotovi. Mockrát děkujeme!“

„Není zač,“ kývla jsem na něj. Pak jsem celá napjatá nastartovala motor a sešlápla pedál – jemňoučce, opatrně...

Bez ohledu na to, kolikrát jsem už tou známou cestou jela domů, stále jsem se nedokázala přinutit ignorovat ty deštěm vybledlé letáčky. Každý z nich, připíchnutý na telefonní

sloup nebo přilepený na ukazatel ulic, byl jako čerstvá facka. Zasloužená facka. V duchu jsem se vrátila k myšlenkám, které jsem předtím tak rázně uřala. Na téhle silnici jsem jim nedokázala uniknout. V pravidelných intervalech na mě vyskakovaly fotky *mého oblíbeného mechanika*, kterých tu bylo všude plno.

Mého nejlepšího přítele. Mého Jacoba.

Plakátky s nápisem NEVIDĚLI JSTE TOHOTO CHLAPCE? nebyly nápadem Jacobova otce. Byl to *můj* otec Charlie, kdo ty letáčky vytiskl a rozmístil po celém městečku. A nejenom ve Forks, ale i v Port Angeles, v Sequimu a Hoquiamu a Aberdeen a v každém dalším městě na Olympijském poloostrově. Postaral se, aby ty letáčky visely na zdech ve všech policejních stanicích státu Washington. Jeho vlastní stanice měla na hledání Jacoba vyhrazenou celou nástěnku. Nástěnku, která k Charlieho velkému znepokojení byla téměř prázdná.

Můj otec nebyl rozčarován jenom malou odezvou. Zklamal ho hlavně Billy, Jacobův otec – a jeho nejlepší kamarád.

Protože Billy se do pátrání po svém šestnáctiletém „uprchlíkovi“ nezapojil. Protože Billy odmítl vylepit letáčky v La Push, rezervaci na pobřeží, která byla Jacobovým domovem. Protože se k Jacobovu zmizení stavěl odevzdaně, jako kdyby s ním nemohl nic dělat. Protože říkal: „Jacob už je dospělý. Vráti se domů, až bude chtít.“

A zklamala jsem ho taky já, protože jsem stála na Billyho straně.

Ani já jsem nechtěla vylepovat plakáty. Protože jsme s Bilym oba věděli, kde Jacob je, tedy měli jsme hrubou představu, a taky jsme věděli, že toho *chlapce* nikdo neviděl.

Při pohledu na letáky mi jako obvykle narostl v krku velký tlustý knedlík a začaly mě pálit oči. Byla jsem ráda, že tuhle sobotu odjel Edward pryč na lov. Kdyby mě tu teď viděl, taky by se cítil hrozně.

Samozřejmě, to, že byla sobota, mělo i svoje nevýhody. Jak jsem pomalu a opatrně zatáčela k nám do ulice, uviděla jsem

na příjezdové cestě před domem tátovo policejní auto. Zase dneska nejel na ryby. Pořád trucuje kvůli svatbě.

Takže z domu si nebudu moct zavolat. Ale já si *musím* zatelefonovat...

Zaparkovala jsem u obrubníku za sochou chevyho a vytáhla z přihrádky mobil, který mi Edward dal pro naléhavé případy. Vytukala jsem číslo a přidržela prst na červeném tlačítku, zatímco telefon vyzváněl. Co kdyby náhodou.

„Haló?“ zvedl to Seth Clearwater a já jsem si oddychla úlevou. Byla jsem moc zbabělá, abych si troufla promluvit s jeho starší sestrou Leou. Její slova o tom, že mi „ukousne hlavu“, jsem nedokázala brát úplně na lehkou váhu.

„Ahoj, Sethe, tady je Bella.“

„Jé, nazdarek, Bello! Jak se máš?“

Nervozitou jsem nemohla promluvit. Zoufale jsem potřbovala, aby mě uklidnil. „Fajn.“

„Voláš, co je nového?“

„Ty jsi jasnovidec.“

„To sotva. Nejsem žádná Alice – ale tebe mám přečtenou,“ dobíral si mě. Z celé quileutské smečky v La Push jenom Sethovi nedělalo potíže nazývat Cullenovy jmény, natož o nich vtipkovat, jako například teď o mé téměř vševědoucí budoucí švagrové.

„Já vím, že máš.“ Na chvíličku jsem zaváhala. „Jak je mu?“

Seth vzdychl. „Pořád stejně. Nechce mluvit, ačkoli víme, že nás slyší. Snaží se nemyslet *lidsky*, víš. Řídí se jenom instinkty.“

„Víte, kde teď je?“

„Někde v severní Kanadě. Nedokážu říct, v který provincii. Nevšímá si, jestli mívá nějaký státní hranice.“

„Nějaký náznak, že by mohl...“

„Nevrací se domů, Bello. Je mi líto.“

Polkla jsem. „To neva, Sethe. Věděla jsem to, ještě než jsem se zeptala. Jenže bych si to hrozně přála.“

„Jo. To my všichni.“

„Díky, že se se mnou bavíš, Sethe. Já vím, že ti za to ostatní nadávají.“

„Nedá se říct, že by ti kdovíjak fandili,“ souhlasil vesele. „I když mi to připadá trochu na hlavu. Jacob si vybral svou cestu, ty zase svou. Jakovi se jejich postoj nelíbí. Taký ovšem není kdovíjak nadšený, že se na něj vyptáváš.“

Vydechla jsem. „Myslela jsem, že s vámi nemluví?“

„Nemůže před námi všechno utajit, ačkoli se moc snaží.“

Takže Jacob věděl, že o něj mám starost. Nebyla jsem si jistá, jak to mám brát. No, aspoň ví, že jsem neodkráčela ve svitu zapadajícího slunce a myšlenky na něj nehodila úplně za hlavu. Třeba se bál, že něco takového udělám.

„Řekla bych, že se uvidíme... na svatbě,“ hlesla jsem. To slovo mi vážlo na jazyku.

„Jo, my s mamkou tam přijdeme. To bylo super, že jsi nás pozvala.“

Usmála jsem se nadšení v jeho hlase. Ačkoli pozvat Clearwaterovy byl Edwardův nápad, byla jsem ráda, že na to myslel. Mít tam Setha bude milé – alespoň malá náplast a náhrada za chybějícího svědka. „Bez tebe by to nebylo ono.“

„Vyříd' Edwardovi, že ho pozdravuju, jo?“

„Jasně.“

Zavrtěla jsem hlavou. Nad přátelstvím, které se zrodilo mezi Edwardem a Sethem, mi nepřestával rozum stát. Byl to ovšem důkaz, že věci nemusejí být tak, jak jsou. Že spolu upíři a vlkodlaci dokážou dobře vyjít, když se o to budou snažit.

Ne všichni ovšem sdíleli tuhle představu.

„A já,“ řekl Seth a hlas mu nervózně poskočil o oktávu výš. „Ehm, Leah je doma.“

„Aha! Tak čau!“

Telefon oněměl. Nechala jsem ho ležet na sedadle a psychicky jsem se připravovala na návrat domů, kde na mě čeká Charlie.

Na chudáka tátu toho teď bylo nějak moc. Uprchlík Jacob byl jenom *jedním* z břemen naložených na jeho zádech.

Skoro stejné starosti si dělal o mě, svou sotva zletilou dceru, která se za pár dnů stane vdanou paní.

Pomalu jsem kráčela lehkým deštěm a vzpomínala na večer, kdy jsme mu to řekli...

Při zvuku Charlieho auta, který ohlašoval jeho příjezd, mi prsten na prsteníčku najednou ztěžkl na půl metráku. Chtěla jsem si levou ruku strčit do kapsy, nebo si na ni třeba sednout, ale Edwardův studený pevný stisk ji přidržel tak, aby byla na očích.

„Přestaň se vrtět, Bello. Nebudeš se přece přiznávat k vraždě, tak buď v klidu.“

„Tobě se to říká.“

Poslouchala jsem zlověstné zvuky otcových bot dupajících po chodníku. Klíč zachrastil v už odemčených dveřích. Ten zvuk mi připomněl záběry z hororových filmů, kdy si oběť uvědomí, že zapoměla zavřít dveře na zástrčku.

„Uklidni se, Bello,“ zašeptal Edward, který poslouchal, jak se mi srdce rozběhlo rychlejším tempem.

Dveře bouchly o stěnu a já jsem sebou cukla, jako kdybych dostala ránu elektrickým proudem.

„Dobrý den, Charlie!“ zavolal Edward, naprosto nenuceně.

„Ne!“ protestovala jsem šeptem.

„Co je?“ zašeptal Edward.

„Počkej, dokud si nepověsí zbraň!“

Edward se uchechtl a prohrábl si volnou rukou rozčuchané bronzové vlasy.

Charlie přišel zpoza rohu, stále v uniformě, stále ozbrojený, a pokusil se nezašklebit, když uviděl, jak vedle sebe sedíme na malé pohovce. Poslední dobou se ohromně snažil trochu víc si Edwarda oblíbit. Až se dozví tu novinu, bude všem snahám samozřejmě konec.

„Ahoj, děti. Co se děje?“

„Chtěli bychom si s vámi promluvit,“ začal Edward vážně.
„Máme pro vás dobrou zprávu.“

Charlieho výraz ve vteřině přešel z napjaté přátelskosti k temnému podezření.

„Dobrou zprávu?“ zavrčel a podíval se přímo na mě.

„Posaď se, tati.“

Zvedl obočí, asi pět vteřin si mě měřil, pak se ztěžka posadil do křesla, ale zůstal sedět jenom na krajíčku, záda rovná jako pravítko.

„Ničeho se neděs, tati,“ pípala jsem po chvilce dusného mlčení. „Všechno je v pohodě.“

Edward se ušklíbl a já jsem věděla, že má námitky proti výrazu *v pohodě*. On by spíš použil slova jako *báječné*, *perfektní* nebo *nádherné*.

„Jistě, Bello, to jistě. Jestli je všechno v pohodě, proč se tolik potíš?“

„Já se nepotím,“ zalhala jsem.

Uhnula jsem před jeho zamračeným pohledem, schoulila se blíž k Edwardovi a instinktivně jsem si hřbetem pravé ruky přejela čelo, abych odstranila důkaz.

„Jsi těhotná!“ vybuchl Charlie. „Jsi těhotná, že jo?“

Ačkoli ta otázka byla jasně míněna na mě, zabodával rozložený pohled do Edwarda a já bych mohla přísahat, že jsem viděla, jak se mu ruka pohnula směrem k pušce.

„Ne! Jasně že nejsem!“ Chtěla jsem dloubnout Edwarda do žeber, ale věděla jsem, že bych si tím jen přivodila modřinu. Já jsem Edwardovi *říkala*, že každý okamžitě dojde k tomuhle závěru! Jaký jiný důvod by asi dva rozumní lidé mohli mít, aby se brali v osmnácti? (Nad jeho odpovědi jsem musela obrátit oči v sloup. *Lásku*. To jistě.)

Charlieho rozhněvaný pohled malinko vychladl. Vždycky mu stačilo kouknout se mi do tváře, aby poznal, kdy mluvím pravdu, a teď mi uvěřil. „Aha. Tak promiň.“

„Omluva se přijímá.“

Následovala dlouhá odmlka. Po chvíli jsem si uvědomila, že oba čekají, až *já* něco řeknu. Podívala jsem se v panice na Edwarda. Já ta slova ze sebe v žádném případě vypravit nedokážu.

Usmál se na mě a pak napřímil ramena a otočil se k mému otci.

„Charlie, uvědomuji si, že jsem nezvolil správné pořadí. Podle zaběhnutých tradic jsem se měl zeptat napřed vás. Nechtěl jsem vás urazit, ale protože Bella už souhlasila a já nechci snižovat její podíl na tom rozhodnutí, nežádám vás o její ruku, žádám vás o požehnání. My se budeme brát, Charlie. Miluju ji víc než všechno na světě, víc než vlastní život, a nějakým zázrakem se stalo, že ona mě taky tak miluje. Dáte nám své požehnání?“

Mluvil tak sebejistě, tak klidně. Když jsem slyšela tu neochvějnou sebedůvěru v jeho hlase, na chvílinku jsem mu dokázala nahlédnout do nitra. Na jeden vzácný prchavý moment jsem uviděla svět jeho očima. A v tu chvíli mi tohle oznámení připadalo rozumné a samozřejmé.

A pak jsem spatřila Charlieho tvář, jeho oči upřené na prstýnek.

Ani jsem nedýchala, zatímco jeho obličej měnil barvy – ze světlé do ruda, z rudé do fialova, z fialové do modra. Začala jsem vstávat – nevím přesně, co jsem chtěla udělat; možná použít Heimlichův hmat, abych si byla jistá, že se nedusí – ale Edward mi stiskl ruku a zamumlal „Dej mu chvíličku“ tak tiše, že jsem to mohla slyšet jen já.

Ticho bylo tentokrát delší. Pak se postupně, odstín po odstínu, Charlieho barva začala vracet k normálu. Našpulil rty, nakrabil obočí; poznala jsem jeho „hluboce zamyšlený“ výraz. Dlouze se na nás dva díval a já jsem cítila, jak se Edward vedle mě uvolnil.

„Myslím, že mě to tak nepřekvapuje,“ zabručel Charlie konečně. „Věděl jsem, že se s něčím takovým dá brzy počítat.“

Vydechla jsem.

„Jste si tím jistí?“ zeptal se Charlie a zlobně si mě měřil.

„Já jsem si stoprocentně jistá Edwardem,“ prohlásila jsem bez mrknutí oka.

„Takže se budete brát, jo? Nač ten spěch?“ zase se na mě podezíravě zadíval.

Spěch byl kvůli tomu, že jsem každým zatraceným dnem byla o krůček blíž devatenáctým narozeninám, zatímco

Edward na posledních devadesát let ustrnul ve své sedmnáctileté dokonalosti, a už to tak mělo zůstat. Ne že by v mých představách tahle skutečnost nutně vyžadovala *sňatek*, ale svatba byla součástí delikátního a spletitého kompromisu, ke kterému jsme s Edwardem dospěli, abychom se konečně dostali k tomu hlavnímu, totiž k mé proměně z obyčejné smrtelnice na bytost nesmrtelnou.

Ale tyhle věci jsem Charliemu vysvětlovat nemohla.

„Na podzim spolu odjedeme do Dartmouthu, Charlie,“ připomněl mu Edward. „A já bych chtěl, aby to mezi námi bylo, no, jak se sluší a patří. Tak jsem byl vychován.“ Pokrčil rameny.

Nepřeháněl; za první světové si na staromódní morálku opravdu potrpěli.

Charlie zkrivil pusu ke straně. Hledal argument, aby nám to mohl rozmlouvat. Co však mohl říct? *Radši bych byl, kdybyste napřed žili v hříchu?* Byl to táta; měl svázané ruce.

„Věděl jsem, že to přijde,“ zamumlal si pro sebe a mračil se. Najednou se však mračit přestal a netvářil se ani rozzlobeně.

„Tati?“ zeptala jsem se úzkostně. Podívala jsem se na Edwarda, ale z jeho tváře jsem taky nedokázala nic vyčíst, protože se díval na Charlieho.

„Ha!“ vybuchl Charlie. Nadskočila jsem. „Hahaha!“

Zírala jsem nevěřícně, jak se Charlie zmítá smíchy; celý se otřásal.

Podívala jsem se na Edwarda, aby mi to vysvětlil, ale ten měl rty pevně stisknuté, jako kdyby se sám snažil zadržovat smích.

„Dobře, fajn,“ vydal ze sebe Charlie. „Budete se brát.“ Projel jím další záchvěv smíchu. „Ale...“

„Ale co?“ chtěla jsem vědět.

„Ale mámě to povíš *sama*! Já Renée neřeknu ani slovo! Je to jenom na tobě!“ Propukl v hlasitý řehot.

Zastavila jsem se s rukou na klíce a usmívala se. Jasně, tehdy mě Charlieho slova vyděsila. Nejhorší pohružka: říct

to Renée. Svatba v brzkém věku stála na jejím seznamu zákazů ještě výš než vaření štěňátek zaživa.

Kdo mohl předvídat její reakci? Já ne. Charlie rozhodně taky ne. Možná Alice, ale té jsem se na to nechtěla ptát.

„No, Bello,“ prohlásila Renée poté, co jsem ze sebe vykoktala ta neskutečná slova: *Mami, my se s Edwardem budeme brát*. „Jsem trošku našťavaná, že ti trvalo tak dlouho, než jsi mi to řekla. Letenky budou o něco dražší. Óóó,“ vyjevila se. „Myslíš, že Phil už bude mít tou dobou sundanou sádku? Pokazilo by to svatební fotky, kdyby neměl smoking...“

„Zadrž na chvíličku, mami,“ zalapala jsem po dechu. „Jak to myslíš, že mi to trvalo? Právě jsem se zas-zas...“ – nedokázala jsem ze sebe vypravit slovo *zasnoubila* – „dneska se to domluvílo, no.“

„Dneska? Vážně? Tak *to* je překvapení. Předpokládala jsem...“

„Co jsi předpokládala? *Kdy* jsi to předpokládala?“

„No, když jste za mnou přijeli v dubnu na návštěvu, tak to vypadalo, že už je ruka v rukávě, víš, jak to myslím. Nebylo těžké vás prokouknout, miláčku. Ale nic jsem neříkala, protože jsem věděla, že by to k ničemu nebylo. Jsi přesně taková jako Charlie.“ Rezignovaně si vzdychla. „Jakmile si něco usmyslíš, nemá cenu s tebou diskutovat. Samozřejmě, přesně jako Charlie, taky si stojíš za svým rozhodnutím.“

A pak řekla to poslední, co bych kdy od své matky čekala.

„Ty neděláš moje chyby, Bello. Podle hlasu bych řekla, že jsi zbytečně vystrašená, ale tuším, že to je kvůli tomu, že se bojíš *mě*.“ Zachichotala se. „Máš strach, co si budu myslet. Já vím, že jsem řekla hodně věcí na téma manželství a hlouposti – a nehodlám je brát zpátky – ale musíš si uvědomit, že to platilo hlavně na *mě*. Ty jsi úplně jiný člověk než já. Ty děláš svoje vlastní chyby, a jsem si jistá, že budeš v životě taky lečeho litovat. Ale dostát závazkům ti nikdy nedělalo problém, holčičko. Máš lepší šanci, že ti to vyjde, než většina čtyřicátníků, které znám.“ Renée se zase zasmála. „Ty moje milovaná

rozumná dcerunko. Máš štěstí, že jsi k sobě našla další starou duši.“

„Ty se... nezlobíš? Nemyslíš, že dělám příšernou chybu?“

„No, jasně, přála bych si, abys ještě pár let počkala. Chci říct, nepřipadám ti na tchýni ještě trochu moc mladá? Nemusíš mi odpovídat. Ale tady nejde o mě. Jde tu o tebe. Jsi šťastná?“

„Já nevím. Připadám si, jako kdybych se na to, co se se mnou děje, dívala zvenku.“

Renée se uchichtla. „Jsi s ním šťastná, Bello?“

„Ano, ale –“

„Budeš chtít někdy někoho jiného?“

„Ne, ale –“

„Ale co?“

„Copak mi neřekneš, že tak jako já mluvím odjakživa všichni pobláznění teenageři?“

„Ty jsi nikdy nebyla teenager, holčičko. Ty víš, co je pro tebe nejlepší.“

A tak během posledních pár týdnů nečekaně zasáhla do svatebních příprav taky Renée. Denně visela hodiny na telefonu s Edwardovou matkou Esmé – nemusela jsem si dělat starosti, jak spolu budoucí tchýně vyjdou. Renée *zbožňovala* Esmé, ovšem moji roztomilou budoucí příbuznou nebylo možné si neoblíbit.

Byla jsem z toho celá vedle. Edwardova rodina a moje rodina se staraly o svatbu společně a ode mě se ani nečekalo, že kvůli svatbě budu něco dělat, nemusela jsem o ní ani nic vědět, ani o ní moc přemýšlet.

Charlie zuřil, samozřejmě, ale roztomilé na tom bylo, že nezuřil na *mě*. Za zrádkyni tu byla Renée. Počítal s tím, že ona si bude stavět hlavu. Co měl teď dělat, když jeho nejstrašnější pohružka – říct to mámě – vyšla totálně naprázdno? Neměl nic v ruce, a věděl to. Tak bloumal po domě a mumlal si pod vousy, že nemůže věřit nikomu na světě...

„Tati?“ zavolala jsem a strčila do předních dveří. „Jsem doma.“

„Počkej, Bells, zůstaň tam.“

„Co?“ zeptala jsem se a automaticky se zastavila.

„Dej mi chvíličku. Au, píchla jsi mě, Alice.“

Alice?

„Promiňte, Charlie,“ odpověděl Alicin zvonivý hlásek.

„Bolí to moc?“

„Krvácím.“

„Nic vám není. Kůži to nepropíchlo – věřte mi.“

„Co se děje?“ ptala jsem se a přešlapovala ve dveřích.

„Půl minutky, prosím, Bello,“ řekla mi Alice. „Tvoje trpělivost bude odměněna.“

„Hmhm,“ dodal Charlie.

Podupávala jsem nohou a odpočítávala údery. Než jsem došla ke třiceti, Alice prohlásila: „Tak, Bello, pojď dál!“

Opatrně jsem obešla roh do obýváku.

„Ó,“ vydechla jsem. „No teda. Tati. Ty vypadáš –“

„Hloupě?“ skočil mi do řeči Charlie.

„Chtěla jsem říct spíš *šaramantně*.“

Charlie se začervenal. Alice ho popadla za loket a postrčila ho, aby se pomalu otáčel a předvedl se mi ve světle šedém smokingu.

„Tak už toho nech, Alice. Vypadám jako pitomec.“

„Nikdo, koho oblékám *já*, nevypadá jako pitomec.“

„Má pravdu, tati. Vypadáš úchvatně! K jaké je to příležitosti?“

Alice zvedla oči v sloup. „Tohle je poslední zkouška. Pro vás oba.“

Poprvé jsem sklouzla pohledem z neobvykle elegantního Charlieho a spatřila obávaný bílý vak opatrně prostřený na pohovce.

„Ách jo.“

„Mysli na něco příjemného, Bello. Nebude to dlouho trvat.“

Zhluboka jsem se nadechla a zavřela oči. S očima stále zavřenýma jsem klopýtala po schodech nahoru do svého pokoje. Svlékla jsem se do prádla a držela paže napjaté před sebou.

„Tváříš se, jako kdybych ti chtěla píchat třísky pod nehty,“ zamumlala si Alice pro sebe, když za mnou přišla.

Vůbec jsem se o ni nestarala. Myslela jsem na něco příjemného.

V mé hlavě se celý ten svatební zmatek už odehrál. Už byl za mnou. Potlačený a zapomenutý. Byli jsme sami, jen Edward a já. Prostředí bylo rozostřené a neustále se měnilo – střídalo se od mlhavého lesa přes město zahalené oblaky po arktickou noc – protože Edward přede mnou držel místo konání našich líbánek v tajnosti. Ale *kde* to bude, na tom mi ani moc nesešlo.

Edward a já jsme byli spolu, a já jsem měla do puntíku splněnou svou stranu kompromisu. Vdala jsem se za něj. To byl můj hlavní ústupek. Ale také jsem přijala všechny jeho přehnané dary a od podzimu jsem byla, jakkoli zbytečně, zapsaná ke studiu na Dartmouth College. Teď byla řada na něm.

Než mě promění v upírku – což byl zase jeho velký ústupek – musí dodržet ještě jednu úmluvu.

Edward byl posedlý obavami, že se budu muset vzdát lidských věcí a zážitků, o které mě nechtěl připravit. Většina z nich – jako například maturitní ples – mi připadala hloupá. Byl jenom jeden lidský zážitek, který jsem si nechtěla nechat uniknout. A Edward by byl nejradši, kdybych zrovna na ten úplně zapomněla.

O co tedy šlo: trochu jsem věděla, jaká budu, až přestanu být člověkem. Viděla jsem novorozené upíry na vlastní oči a slychala jsem vyprávění členů své budoucí rodiny o jejich divokých prvních dnech. Několik let bude hlavním rysem mé osobnosti *žízňivost*. Bude nějakou dobu trvat, než to budu zase *já*. A až se konečně dokážu ovládat, stejně už si nikdy nebudu připadat přesně taková, jaká se vnímám teď.

Lidská... a vášnivě zamilovaná.

Chtěla jsem kompletní zkušenost, než vyměním své teplé, křehké, feromony zmítané tělo za něco krásného, silného... a nepoznaného. Chtěla jsem s Edwardem prožít *skutečné* líbáanky. A i když se bál nebezpečí, kterému mě nechtěl vystavovat, souhlasil, že to zkusíme.

Jenom mlhavě jsem vnímala Alici a klouzání saténu po své kůži. Najednou mi bylo jedno, že si o mně povídá celé městečko. Nemyslela jsem na podívanou, ve které budu už brzy hrát hlavní roli. Nestarala jsem se, jestli zakopnu o vlečku, bylo mi jedno, jestli se uchichtnu v nevhodný okamžik, bylo mi fuk, že jsem moc mladá a že na mě budou zírat davy a že bude prázdné místo tam, kde by měl sedět můj nejlepší přítel.

Byla jsem s Edwardem a myslela na něco příjemného.

2. DLOUHÁ NOC

„Už se mi stýská.“

„Nemusím odcházet. Můžu zůstat...“

„Hmm.“

Na dlouhou chvíli jsme zmlkli, bylo slyšet jenom tlukot mého srdce, kolísavý rytmus našeho přerývaného dechu a šeptání našich rtů, které se o sebe něžně třely.

Někdy bylo tak snadné zapomenout, že líbám upíra. Ne snad že bych si zvykla a brala ho jako obyčejného člověka – ani na vteřinu jsem nedokázala zapomenout, že držím v náručí spíš anděla než člověka – ale protože mě líbal na rty, na tvář, na krk s takovou lehkostí, jako by to nebylo nic těžkého. Tvrdil, že už dávno překonal pokušení, které pro něj dříve moje krev znamenala, a že ho představa, že by mě ztratil, z lačnění po mé krvi naprosto vyléčila. Přesto jsem věděla, že mu vůně mé krve stále působí bolest – stále ho v krku páčila, jako kdyby vdechoval plameny.

Otevřela jsem oči a zjistila jsem, že je má také otevřené, díval se mi do tváře. Nedovedla jsem pochopit, jak se na mě může takhle dívat. Jako kdybych byla výhra, a ne výherce, na kterého se usmálo neskutečné štěstí.

Naše pohledy se na okamžik setkaly; jeho zlaté oči byly tak hluboké, že jsem měla pocit, že mu vidím až do duše. Nechápala jsem, jak tuto skutečnost – existenci své duše – může vůbec zpochybňovat, třebaže skutečně *je* upír. Měl tu nejkrásnější duši na světě, byla krásnější než jeho brilantní mysl, půvabná tvář nebo úchvatné tělo.

Díval se na mě, jako kdyby mi taky viděl až do duše a jako kdyby se mu líbilo to, co vidí.

Do mé mysli ovšem vidět nemohl, tak jak viděl všem ostatním. Bůhvíproč to tak bylo – snad jsem měla v mozku nějaký zádrhel, poruchu, díky níž byl imunní vůči všem mimořádným a děsivým věcem, které nesmrtelní ovládali. (Imunní však byla jenom mysl; moje tělo podléhalo působení těch upírů, jejichž schopnosti fungovaly na jiném principu než ta

Edwardova.) Ale já jsem té své mozkové „poruše“ byla vděčná, že drží moje myšlenky v tajnosti. Pomyšlení, že by tomu tak nebylo, mě uvádělo do velkých rozpaků.

Přitáhla jsem Edwardův obličej zase k svému.

„Rozhodně zůstanu,“ zašeptal o chvílku později.

„Ne, ne. Je to loučení se svobodou. Musíš jít.“

Sice jsem ho posílala pryč, ale prsty mé pravé ruky se mu zamotaly do bronzových vlasů a moje levá ruka se přitiskla pevněji k jeho kříži. Studenými dotyky mi hladil tvář.

„Loučení se svobodou je pro ty, kdo jsou smutní, že jim končí doba, kdy žili sami. Já se nemůžu dočkat, až tu dobu budu mít za sebou. Takže tam vlastně nemusím.“

„To je pravda,“ vydechla jsem se rty přitisknutými na jeho chladný krk.

Byla jsem málem v sedmém nebi. Charlie spal, nic netuše, ve svém pokoji, což bylo skoro tak dobré jako být o samotě. Tulili jsme se k sobě na mé malé posteli, propletení do sebe navzájem, jak nejlépe to šlo vzhledem k tlusté dece, do které jsem byla zabalená jako kukla. Hrozně mi vadilo, že tu deku musím mít, ale romantika by byla fuč, kdybych drkotala zuby. A Charliemu by bylo podezřelé, kdybych v srpnu chtěla zapínat topení...

Ale když už *já* jsem musela být zakuklená, alespoň Edwardovo tričko leželo na podlaze. Nikdy jsem nepřestala žasnout nad jeho dokonalým tělem – bílým, chladným a hladkým jako mramor. Rukou jsem přejížděla po jeho kamenných prsou, po plochem vypracovaném břichu, a byla jsem unesená. Projelo jím lehké chvění a jeho rty zase našly moje. Opatrně jsem přitiskla špičku jazyka k jeho rtu hladkému jako sklo a on si vzdychl. Jeho sladký dech mi chladně a vonavě ovanul obličej.

Začal se odtahovat – tohle byla jeho automatická reakce, kdykoliv usoudil, že věci zašly příliš daleko, jeho reflex, třebaže hrozně chtěl pokračovat. Edward strávil většinu svého života odmítáním fyzického uspokojení všeho druhu. Věděla jsem, že je pro něj děsně těžké, snažit se teď měnit svoje zvyky.

„Počkej,“ řekla jsem, chytila ho za ramena a přitiskla se k němu pevněji. Kopnutím jsem si uvolnila jednu nohu a ovinula mu ji kolem pasu. „Procvičování, matka dokonalosti.“

Uchichtl se. „No, tak to bychom měli mít k dokonalosti dost blízko, ne? Spala jsi vůbec za poslední měsíc?“

„Ale tohle je generálka,“ připomněla jsem mu, „a my máme zatím nazkoušené jen některé scény. Není čas hrát při zdi.“

Myslela jsem, že se zasměje, ale neodpověděl, celé tělo mu znehybnělo náhlým napětím. Zlato v jeho očích jako by ztvrdlo z tekutiny v pevný kov.

Přemýšlela jsem nad svými slovy a došlo mi, co v nich slyšel.

„Bello...,“ zašeptal.

„Nezačíněj s tím zase,“ zarazila jsem ho. „Dohoda je dohoda.“

„Já nevím. Je příliš těžké se soustředit, když tě mám takhle u sebe. Já – já nedokážu myslet rozumně. Nedokážu se ovládat. Ublížím ti.“

„Neublížíš.“

„Bello...“

„Pšt!“ Přitiskla jsem mu rty na ústa, abych zastavila ten záchvat paniky. Tohle už jsem slyšela. Z téhle dohody se nevykroutí. Ne když si vydupal tu svatbu.

Chvíli mi polibky oplácel, ale viděla jsem, že ta původní vášeň už se vytratila. Bojí se, pořád se o mě tak bojí. Jak to bude jiné, až se o mě konečně přestane bát. Co si pak počne s takovou spoustou volného času? Bude si muset najít jiného koníčka.

„Co tvoje nohy?“ zeptal se.

Jako kdyby se ptal, jestli je nechci vzít na ramena, ale věděla jsem, že to tak nemyslel. „Pěkně teploučké,“ odpověděla jsem.

„Vážně? Žádné postranní myšlenky? Ještě není pozdě si to rozmyslet.“

„Chceš z toho vycouvat?“

Uchichtl se. „Jenom se ujišťuju. Nechci, abys udělala něco, o čem nejsi přesvědčená.“

„Jsem si jistá tebou. S tím ostatním se dokážu smířit.“

Zaváhal a já jsem si říkala, jestli jsem se radši neměla kousnout do jazyka.

„Dokážeš?“ zeptal se tiše. „Já nemyslím svatbu – kterou přežiješ navzdory svým pochybám, o tom jsem přesvědčen –, ale potom... co Renée, co Charlie?“

Vzdychla jsem. „Bude se mi po nich stýskat.“ Ještě horší bude, že jim se bude stýskat po mně, ale to jsem nechtěla říkat, abych nepřilévala olej do ohně.

„Angela a Ben a Jessica a Mike.“

„Bude se mi stýskat i po kamarádech.“ Usmála jsem se do tmy. „Zvláště po Mikovi. Ach, Mike! Jak jen to přežiju?“

Zavrčel.

Zasmála jsem se, ale pak jsem zvažněla. „Edwarde, tohle už jsme mnohokrát probrali. Vím, že to bude těžké, ale já to takhle chci. Chci tebe, a chci tě napořád. Jeden lidský život mi prostě nestačí.“

„Navěky zůstaneš osmnáctiletá,“ zašeptal.

„Splněný sen každé ženy,“ zažertovala jsem.

„Nikdy se neměnit... nikdy se nepohnout kupředu.“

„Co to znamená?“

Pomalů odpovídal. „Pamatuješ, když jsme řekli Charliemu, že se budeme brát? A on si myslel, že jsi... těhotná?“

„A přemýšlel, jestli tě nemá zastřelit,“ dodala jsem se smíchem. „Přiznej si to – aspoň na chvíli to upřímně zvažoval.“

Neodpověděl.

„Co se děje, Edwarde?“

„Jenom bych si přál... no, přál bych si, aby měl tehdy pravdu.“

„Ach jo,“ vydechla jsem.

„A ještě víc bych si přál, aby tenkrát *mohl* mít pravdu. Aby existovala taková možnost. Nechce se mi připravit tě i o tohle.“

Chvilíčku mi to trvalo. „Já vím, co dělám.“

„Jak bys to mohla vědět, Bello? Podívej se na mou matku, na mou sestru. Není to tak snadná oběť, jak si myslíš.“

„Esmé a Rosalie jsou v pohodě. Jestli to bude problém později, můžeme udělat to, co udělala Esmé – někoho adoptovat.“

Vzdychl a pak se rozvášnil: „To není *správné*! Nechci, aby ses kvůli mně musela obětovat. Chci ti věci dávat, ne ti je brát. Nechci ti krást budoucnost. Kdybych byl člověk –“

Položila jsem mu ruku na rty. „Moje budoucnost jsi *ty*. Už přestaň. Žádné soužení, nebo zavolám tvým bratrům, aby si pro tebe přijeli. Ty totiž *potřebuješ* loučení se svobodou.“

„Omlouvám se. Jsem protivný, víd? To musí být ty nervy.“

„Máš strach?“

„Nemám. Čekal jsem sto let, abych si vás mohl vzít, slečno Swanová. Svatebního obřadu se přímo nemohu dočkat –“
Odmlčel se uprostřed myšlenky. „Pro všechno na světě, to snad ne!“

„Co se děje?“

Zaskřípal zuby. „Nemusíš volat mým bratrům. Emmett s Jasperem mi prostě nedovolí, abych se z toho dnes večer vyvlékl.“

Na vteřinku jsem ho sevřela pevněji a pak jsem ho pustila. V přetahované s Emmettem jsem neměla šanci na vítězství.
„Dobře se bav.“

Ozvalo se zaskřípání na okno – někdo schválně zaskrábal ocelovými nehty na skle, aby to vydalo ten hrozný zvuk, při kterém člověku běží mráz po zádech a naskakuje husí kůže. Otřásla jsem se.

„Jestli Edwarda nepustíš ven,“ zasyčel hrozivě Emmett – neviditelný pod příkrovem noci – „tak si pro něj přijdeme!“

„Jdi!“ zasmála jsem se. „Dřív než nám rozboří dům.“

Edward zvedl oči v sloup, ale jedním plynulým pohybem vstal a druhým si oblékl tričko. Sklonil se a políbil mě na čelo.

„Jdi spát. Zítra je tvůj velký den.“

„Díky! Ty víš, jak mě uklidnit.“

„Uvidíme se u oltáře.“

„Já budu ta v bílém.“ Usmála jsem se, jak dokonale nevzrušeně to zní.

Zasmál se, řekl: „Velmi přesvědčivé,“ pak se přikrčil a svaly se mu svinuly jako pružiny. Zmizel – vrhl se z mého okna tak rychle, že to moje oči nedokázaly sledovat.

Venku se ozvala tlumená rána a uslyšela jsem Emmetta zanačínat.

„Hlavně ať kvůli vám nepřijde pozdě,“ zašeptala jsem, protože jsem dobře věděla, že mě slyší.

A pak mi do okna nakoukl Jasper, jeho medové vlasy byly stříbrné ve slabém měsíčním světle, které se dralo skrz mraky.

„Neboj, Bello. Přivedeme ho domů s dostatečným předstihem.“

Najednou jsem byla naprosto klidná a všechny pochybnosti jsem dokázala hodit za hlavu. Jasper byl svým způsobem stejně nadaný jako Alice, která uměla tak přesně předvídat budoucnost. Jasperovou parketou však byly spíš nálady než budoucnost, a člověk se nedokázal ubránit náladě, kterou se u něj Jasper rozhodl vyvolat.

Nemotorně jsem se posadila, stále zamotaná do deky. „Jaspere? Co dělají upíři na rozlučce se svobodou? Nebudete ho brát do striptýzového klubu, že ne?“

„Nic jí neříkej!“ zavrčel Emmett zespoda. Ozvalo se další bouchnutí a Edward se tiše zasmál.

„Uklidni se,“ řekl mi Jasper – a já jsem se uklidnila. „My Cullenovi máme vlastní verzi. Pár divokých koček, pár medvědů grizzly. Prostě obyčejná noc venku.“

Říkala jsem si, jestli budu někdy schopná mluvit s takovým nadhledem o „vegetariánské“ upíří stravě.

„Díky, Jaspere.“

Mrkl na mě a zmizel z dohledu.

Venku bylo naprosté ticho. Charlieho zdušené chrápání se neslo přes zeď.

Lehla jsem si zpátky na polštář, teď už ospalá. Dívala jsem se na zdi svého pokojíku, vybledlé v měsíčním světle, zpod těžkých víček.

Moje poslední noc v mém pokoji. Moje poslední noc, kdy usínám jako Isabella Swanová. Zítra večer už budu Bella Cullenová. Ačkoli celá záležitost se svatbou mi byla trnem v oku, musela jsem přiznat, že se mi líbí, jak to zní.

Pustila jsem svou mysl na volno a čekala, až mě přemůže spánek. Ale po pár minutách jsem zjistila, že jsem naopak bdělejší, zmocnila se mě úzkost a žaludek se mi svíral v nepříjemných křečích. Postel mi najednou bez Edwarda připadala moc měkká, moc horká. Jasper byl daleko a všechny ty klidné uvolněné pocity odešly s ním.

Zítra mě čeká velice dlouhý den.

Věděla jsem, že většina mých obav jsou hlouposti – prostě se s nimi musím vypořádat. Pozornost ostatních je nevyhnutelnou součástí života. Nemohla jsem navzdýcky splývat s okolím. Ovšem měla jsem pár konkrétních obav, které byly naprosto opodstatněné.

V prvé řadě tam byla ta vlečka na svatebních šatech. Alice v tomto ohledu jednoznačně nechala svůj umělecký smysl převážet nad praktičností. Sejít schodiště u Cullenových v botách na vysokém podpatku a v šatech s vlečkou, to se mi nemůže povést. Měla jsem si to nacvičit.

Pak tam byl seznam hostů.

Tanyina rodina, klan z Denali, přijede někdy před obřadem.

Bude ošemetné mít Tanyinu rodinu ve stejné místnosti jako naše hosty z quileutské rezervace, Jacobova otce a Clearwaterovy. Denaliovi rozhodně nepatřili k příznivcům vlkodlaků. Tanyina sestra Irina kvůli tomu na svatbu vůbec nepřijede. Přísahala vlkodlakům pomstu za to, že zabili jejího přítele Laurenta (zrovna ve chvíli, kdy se on chystal zabít mě). Její zášť zavinila i to, že její klan odmítl pomoc Edwardově rodině v době, kdy to nejvíc potřebovali. Jen díky neobvyklému spojení s quileutskými vlky jsme si zachránili život, když na nás zaútočila smečka novorozených upírů...

Edward mě ujišťoval, že quileutským od Denaliových žádné nebezpečí nehrozí. Tanya a celá její rodina – kromě Iriny – se za své selhání cítila strašně provinile. Příměří s vlkodlaky

byla malá cena, kterou umoří alespoň část dluhu, cena, kterou byli ochotní zaplatit.

Tak to byl ten velký problém, ale byl tu ještě jeden malý: moje chabé sebevědomí.

Nikdy předtím jsem Tanyu neviděla, ale byla jsem si jistá, že poznat ji nebude pro moje ego příjemná zkušenost. Kdysi dávno, pravděpodobně ještě než jsem se narodila, to na Edwarda zkoušela – ne že bych jí nebo kterékoli jiné ženě měla za zlé, že ho chtěla. Přesto, bude přinejmenším krásná a přinejhorším úchvatná. A i když Edward jasně – třebaže nepochopitelně – dával přednost mně, nebudu se s ní moct srovnávat.

Takže jsem byla z jejich účasti na svatbě trochu nabručená, ale Edward, který dobře znal můj důvod, mi zahrál na city a vzbudil ve mně lehký pocit viny.

„Po rodině jsme my jejich nejbližší, Bello,“ připomněl mi. „Stále si připadají osiřele, víš, i po tak dlouhé době.“

Tak jsem ustoupila a navenek se přestala mračit.

Tanya teď měla velkou rodinu, skoro tak velkou jako Cullenovi. Bylo jich pět: Tanya, Kate a Irina, ke kterým se přidali Carmen a Eleazar, podobně jako se kdysi Alice a Jasper přidali ke Cullenovým, a všechny spojovala touha žít soucitněji než normální upíři.

I přes takovou společnost ovšem Tanya a její sestry byly stále svým způsobem osamělé. Stále ve smutku. Protože před velmi dávnou dobou měly také matku.

Dovedla jsem si představit prázdnotu, jakou taková ztráta zanechá, i když uběhlo tisíc let; snažila jsem se představit si Cullenovu rodinu bez jejího zakladatele, jejího středu, vůdce a otce, Carlislea. Nedokázala jsem to.

Carlisle mi vysvětlil Tanyinu historii během jedné z mnoha nocí, kdy jsem zůstala dlouho vzhůru u Cullenových doma a snažila se co nejvíc pochytit a naučit se, abych byla co nejlépe připravená na budoucnost, kterou jsem si zvolila. Příběh o Tanyině matce byl jedním z mnoha, varovný příběh ilustrující jen jedno z pravidel, která budu muset ctít, až se přidám

ke světu nesmrtelných. Vlastně šlo jenom o jedno pravidlo – jeden zákon, který se rozpadal na tisíc různých plošek: *Udržet tajemství.*

Udržet tajemství znamenalo spoustu věcí – žít nenápadně jako Cullenovi, odstěhovat se dřív, než lidé začnou tušit, že upíří nestárnou. Nebo se lidí úplně stranit – kromě času na jídlo ovšem – jako žili nomádi James a Victoria; jako stále žijí Jasperovi přátelé Peter a Charlotte. Znamenalo to zvládnout všechny nové upíry, které stvořím, jako to dělal Jasper, když žil s Marií. Jako se to Victorii s jejími novorozenci nepodařilo.

Ale hlavně to znamenalo nedopouštět se jedné zásadní věci, jejíž důsledky byly nekontrolovatelné.

„Neznám jméno Tanyiny matky,“ přiznal Carlisle, a jeho zlaté oči, téměř stejného odstínu jako jeho světlé vlasy, se naplnily smutkem při vzpomínce na Tanyinu bolest. „Nikdy o ní nemluví, pokud se toho lze vyvarovat, nikdy na ni vědomě nemyslí.“

Ta žena, která stvořila Tanyu, Kate a Irinu – která je milovala, jak věřím – žila mnoho let předtím, než jsem se narodil já, za časů moru v našem světě, morové rány v podobě nesmrtelných dětí.

Co si upíří z té dávné minulosti mysleli, to nedokážu vůbec pochopit. Proměňovali děti, které sotva odrostly kojenému věku.“

Musela jsem tehdy spolknout knedlík, který se mi udělal v krku, když jsem si představila, co to Carlisle popisuje.

„Byly velmi krásné,“ vysvětloval, když viděl mou reakci. „Tak roztomilé, tak okouzlující, to si neumíš představit. Stačilo, aby ses k nim jen přiblížila, a musela jsi je milovat; byla to automatická reakce.“

Nebylo ovšem možné je nic naučit. Zastavily se na té úrovni vývoje, které dosáhly předtím, než je kousli. Rozkošné dvouleté dětičky s doličky a šiřlavým hláskem, které dokázaly zničit polovinu vesnice, když to na ně přišlo. Když dostaly hlad, prostě se šly krmit, a žádná varovná slova je nedokázala

zadržet. Lidé je vídali na vlastní oči, kolovaly o nich historky, strach se šířil jako oheň v suchém mlází...

Tanyina matka stvořila taky takové dítě. Stejně jako u těch ostatních, ani její důvody si nedovedu představit.“ Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. „Samozřejmě se do toho vložili Volturiovi.“

Trhla jsem sebou jako pokaždé, když jsem zaslechla to jméno, ale bylo samozřejmé, že legie italských upírů – kteří byli ve svém světě považováni za královskou rodinu – bude hrát v tomto příběhu hlavní roli. Nemůže existovat zákon, pokud neexistuje trest; nemůže být trest, když není, kdo by ho vykonal. Staří upíři Aro, Caius a Marcus ovládali své poddané; setkala jsem se s nimi jen jednou, ale při tom krátkém setkání se mi zdálo, že skutečný vůdce, se svým mocným darem číst myšlenky – stačil mu jeden dotyk, a věděl všechno, co která mysl kdy skrývala – byl Aro.

„Volturiovi studovali nesmrtelné děti doma ve Volteře a po celém světě. Caius rozhodl, že ti malí nejsou schopni ochránit naše tajemství. A tak museli být zničeni.

Říkal jsem, že byli rozkošní. No, smečky bojovaly do posledního dechu – nechávaly se doslova zdecimovat – aby je uchránily. K masakrům nedošlo na tak širokém území, jako když se na tomto kontinentu vedly jižanské války, ale svým způsobem měly drastičtější následky. Dlouho ustanovené smečky, staré tradice, přátelé... mnoho bylo ztraceno. Nakonec byla ta praxe naprosto potlačena. O nesmrtelných dětech se napříště nesmělo mluvit, byly tabu.

Když jsem žil s Volturiovými, setkal jsem se se dvěma nesmrtelnými dětmi, takže jsem viděl na vlastní oči, jak byly přitažlivé. Aro studoval ty maličké mnoho let poté, co katastrofa, kterou způsobily, pominula. Znáš jeho zvědavost; doufal, že se dají nějak ochočit. Ale nakonec bylo rozhodnutí jednomyslné: nesmrtelným dětem nesmí být dovoleno existovat.“

Skoro jsem zapomněla na matku sester z Denali, když se k ní příběh zase vrátil.

„Není jasné, co to přesně s Tanyinou matkou bylo,“ pokračoval Carlisle. „Tanya, Kate a Irina o tom vůbec nevěděly až do dne, kdy si pro ně Volturiovi přišli. Jejich matku a to ilegální stvoření už drželi ve vězení. Byla to nevědomost, která zachránila život Tanye a jejím sestrám. Aro se jich dotkl a viděl jejich naprostou nevinnost, a tak s matkou potrestány nebyly.

Žádná z nich nikdy předtím toho chlapce neviděla, ani ve snu je nenapadlo, že existuje, až do dne, kdy ho viděly hořet v matčině náruči. Domnívám se, že jejich matka to dítě držela v tajnosti, aby ho ochránila právě před tímhle. Ale proč ho vůbec stvořila? Kdo to byl a co pro ni znamenal, že kvůli němu přestoupila tu nepřekročitelnou hranici? Tanya a ostatní nikdy na žádnou z těch otázek nedostaly odpověď. Ale o matčině vině pochybovat nemohly, a myslím, že jí nikdy doopravdy neodpustily.

I přes Arovu naprostou jistotu o nevině Tanyi, Kate a Iriny je Caius chtěl dát upálit. Kolektivní vina. Měly štěstí, že Aro byl toho dne v milosrdné náladě. Tanye a jejím sestrám bylo odpuštěno, ale zůstala jim nehojící se rána v srdci a velmi silná úcta k zákonu...”

Nejsem si jistá, kde přesně se moje vzpomínka změnila v sen. V jednu chvíli jsem se rozpomněla na Carlisleovo vyprávění, poslouchala jsem ho a dívala se mu při tom do tváře, a o chvíli později už jsem před sebou měla šedé, ladem ležící pole a ve vzduchu cítila hutnou vůni hořícího kadidla. Nebyla jsem tam sama.

Ze shromáždění postav uprostřed pole, zahalených do popelavě šedých plášťů s kapucí, jsem měla být vyděšená – mohli to být jedině Volturiovi, a já jsem, navzdory tomu, co nařídili při našem posledním setkání, byla stále člověk. Ale věděla jsem, jak se mi to někdy ve snech stává, že jsem pro ně neviditelná.

Všude kolem mě byly rozesety kouřící hromady. Poznala jsem ten sladký pach ve vzduchu a nezkoumala mohyly příliš zblízka. Neměla jsem touhu vidět obličeje upírů, které popra-

vili, napůl jsem se bála, že bych v doutnajících hranicích mohla někoho poznat.

Volturiovi vojáci stáli v kroužku kolem něčeho nebo někoho a já jsem slyšela jejich šeptající hlasy, které se trásly rozčilením. Scénář snu mi přikazoval, abych přistoupila blíž k pláštům a podívala se, jakou že to věc nebo osobu si prohlíží s takovým rozrušením. Opatrně jsem se protáhla kolem dvou vysokých syčících postav a konečně jsem uviděla předmět jejich debaty, posazený na malém kopečku nad nimi.

Byl krásný, rozkošný, přesně jak ho Carlisle popisoval. Chlapeček ještě v batolecím věku, asi tak dvouletý. Světle hnědé kudrny rámovaly jeho cherubínský obličejíček s kulatými tvářemi a plnými rty. A třásl se, oči zavřené, jako kdyby měl hrozný strach a nedokázal se dívat, jak se smrt s každou vteřinou přibližuje.

Zasáhla mě tak mocná potřeba zachránit to vyděšené rozkošné dítě, že na Volturiových, navzdory vši jejich devastující hrozbě, už mi nezáleželo. Protáhla jsem se kolem nich a bylo mi jedno, jestli si všimnou mé přítomnosti. Když jsem se přes ně dostala, rozběhla jsem se k chlapci.

Ale jakmile jsem zblízka spatřila kopeček, na kterém seděl, s klopýtnutím jsem se zastavila. Nebyla to hlína ani kámen, ale hromada lidských těl, vysátých a bez života. Příliš pozdě, abych neviděla tváře. Zнала jsem je všechny – Angelu, Bena, Jessiku, Mika... A přímo pod rozkošným chlapečkem ležela těla mého otce a mé matky.

Dítě otevřelo své jasné, krvavě rudé oči.

3. VELKÝ DEN

Naráz jsem otevřela oči.

Celá jsem se trásla a lapala po dechu; několik minut jsem ležela v teplé posteli a snažila se setrást ten hrozný sen. Obloha venku za oknem přecházela v šedou a pak světle růžovou, a já jsem čekala, až mi srdce zpomalí.

Když jsem se konečně naplno vrátila do reality svého neuklizeného, dobře známého pokoje, byla jsem na sebe trochu naštvaná. Tak hrozný sen noc před svatbou! To mám za to, že si před spaním promítám v hlavě strašidelné historky.

Nedočkavá, abych už setrásla tu noční můru, jsem se oblékla a zamířila do kuchyně dávno předtím, než bylo potřeba. Napřed jsem uklidila už tak čisté pokoje, a když pak Charlie vstal, opekla jsem mu palačinky. Byla jsem příliš rozrušená, abych sama vůbec dokázala něco sníst – seděla jsem a vrtěla se na židli, zatímco on jedl.

„Nezapomeň ve tři hodiny vyzvednout pana Webera,“ připomínala jsem mu.

„Nemám toho dnes moc na práci kromě vyzvednutí oddávajícího, Bells. Není pravděpodobné, že bych zapomněl na jediný úkol, který mám.“ Charlie si vzal na svatbu celý den volna a byl zjevně nevytížený. Pohled mu občas utekl ke skřini pod schody, kde schovával svoje rybářské náčiní.

„To není tvůj jediný úkol. Taky se musíš obléct, abys vypadal jako ze škatulky.“

Zamračil se do misky s cereáliemi a zamručel pod vousy něco jako „maškaráda“.

Ozvalo se rychlé klepání na dveře.

„Ty si myslíš, jak to máš těžké,“ řekla jsem a s úšklebkem vstala. „Na mně bude Alice pracovat celý den.“

Charlie zamyšleně přikývl a uznal, že jeho kříž je menší. Jak jsem šla kolem něj, sklonila jsem se a políbila ho na temeno hlavy – začervenál se a odkašlal si – a pak jsem pokračovala ke dveřím otevřít své nejlepší kamarádce a budoucí sestře.

Alice neměla na krátkých černých vlasech svůj obvyklý rozježený účes – elfí obličejík jí rámovaly uhlazené natočené lokýnky. Tvářila se nesmírně zaměstnaně. Vytáhla mě z domu beze slova, jenom s „Dobré ráno, Charlie“, které křikla přes rameno.

Jak jsem nastupovala do jejího porsche, přejela mě pohledem.

„Zatraceně, podívej se na svoje oči!“ sykla vyčítavě. „Co jsi dělala? Probděla noc?“

„Skoro.“

Hněvivě si mě měřila. „Mám tak málo času na to, abych z tebe udělala kočku. Bello, taky ses mohla o tu mou výchozí „surovinu“ líp postarat!“

„Nikdo nečeká, že ze mě bude kočka. Podle mě bude větší problém to, že třeba usnu při obřadu a netrefím chvíli, kdy mám říct „Ano“, a Edward mi uteče.“

Zasmála se. „Hodím po tobě svou kytici, až se to přiblíží.“

„Díky.“

„Však to dospíš zítra v letadle.“

Zvedla jsem obočí. *Zítra*, uvažovala jsem. Jestli odjedeme dnes večer po hostině a budeme ještě i zítra v letadle... no, to asi nemáme namířeno do Boise v Idahu. Edward neutrousil ani malinkou zmínku. Kdovíjak napjatá jsem z toho tajemství nebyla, ale *bylo* zvláštní nevědět, kde zítra večer budu spát. Nebo *nebudu* spát, doufám...

Alici došlo, že prozradila něco, co neměla, a zamračila se.

„Už máš všechno zabaleno a přichystáno,“ řekla, aby odvedla mou pozornost.

Fungovalo to. „Alice, chtěla bych, abys mi dovolila sbalit si vlastní věci sama!“

„Tím by se toho moc prozradilo.“

„A tobě by utekla parádní příležitost nakupovat.“

„Za pouhých deset hodin budeš oficiálně moje sestra... je načase, abys překonala tu svou averzi k novému oblečení.“

Otupěle jsem civěla před sebe z okna, dokud jsme nedojely skoro k domu.

„Už se vrátil?“ zeptala jsem se.

„Neměj strach, bude tam, než spustí hudba. Ale stejně ho dřív neuvidíš, takže je jedno, kdy se vrátí. Uděláme to všechno tradičně.“

Pohrdlivě jsem se ušklíbla. „Tradičně!“

„Dobře, tak až na nevěstu a ženicha.“

„Víš dobře, že už se stejně podíval.“

„Ale nepodíval – to proto jsem jediná, kdo tě viděl v šatech. Dávala jsem si moc dobrý pozor, abych na to nemyslela, když byl poblížku.“

„No,“ řekla jsem, když jsme zatočily na příjezdovou cestu, „vidím, že dekorace z maturitního večírku našly zase využití.“ Pětikilometrová alej kolem příjezdové cesty byla znovu ozdobená stovkami tisíc blikotavých světýlek. Tentokrát k nim přidala ještě bílé saténové mašle.

„Schovala jsem si je pro strýčka Příhodu. Užij si to, protože vnitřní výzdobu neuvidíš, dokud nenastane ta pravá chvíle.“ Zajela do garáže s mnoha kójemi severně od hlavního domu; Emmettův velký jeep byl stále pryč.

„Odkdy nevěsta nesmí vidět výzdobu?“ zaprotestovala jsem.

„Od té doby, co ji mám na starosti já. Chci na tebe udělat ohromný první dojem, až půjdeš dolů ze schodů.“

Dala mi ruku přes oči a pak mě vedla dveřmi přes kuchyni. Okamžitě na mě zaútočila vůně.

„Co to je?“ divila jsem se, když mě prováděla domem.

„Je to moc silné?“ Alicin hlas byl najednou ustaraný. „Jsi tady první člověk; doufám, že jsem to nepřehnal.“

„Voní to nádherně!“ ujišťovala jsem ji – skoro omamně, ale ne příliš vtíravě; vyváženost různých ingrediencí byla jemná a bezchybná. „Květy pomerančovníku... šerík... a ještě něco – mám pravdu?“

„Výborně, Bello. Unikly ti jenom frézie a růže.“

Nesundala mi ruku z očí, dokud jsme se neocitly v její ohromné koupelně. Zírala jsem na dlouhý pult, zaplněný veškerým možným vybavením salónu krásy, a začala jsem na sobě pociťovat svou bezesnou noc.

„Je to vážně nutné? Stejně vedle něj budu vypadat obyčejně, ať se snažíš sebevíc.“

Přitiskla mě do nízké růžové židle. „Až s tebou budu hotová, nikdo se neodváží říct, že jsi obyčejná.“

„Protože se bude bát, že bys mu vysála krev,“ zamumlala jsem. Opřela jsem se v židli a zavřela oči v naději, že to celé prospím. Opravdu jsem tu a tam zdřímla, zatímco ona na mě plácala různé masky a leštila a cídila každý kousek mého těla.

Bylo zhruba po obědě, když se kolem dveří koupelny protáhla Rosalie v trpytivě stříbrném županu, zlaté vlasy vyčesané do měkké koruny na temeni hlavy. Byla tak krásná, až mi bylo do pláče. Jaký mělo smysl se fintit, když tam bude ona?

„Jsou zpátky,“ oznámila nám a můj dětinský záchvat zoufalství okamžitě pominul. Edward byl doma.

„Drž ho odsud!“ poručila jí Alice.

„Dneska tě zlobit nebude,“ ujišťovala ji Rosalie. „Na to si svého života příliš cení. Esmé je zaměstnala dokončováním příprav vzadu. Chcete pomoci? Mohla bych jí učesat vlasy.“

Spadla mi čelist. Rabovala jsem si v mozku a snažila se přijít na to, jak ji sklapnout.

Nikdy jsem nepatřila k Rosaliiným oblíbencům. Naše vztahy se ještě víc napjaly, když jsem se rozhodla stát se upírkou, což brala jako osobní urážku. I když byla tak neskutečně krásná, měla milující rodinu a v Emmettovi našla svou spřízněnou duši, všechno by to vyměnila za lidský život. A pak jsem přišla já a chystala jsem se bez lítosti odhodit všechno, co ona v životě chtěla, jako bezcenné smetí. Tím jsem si ji rozhodně nenaklonila.

„Prima,“ souhlasila Alice vesele. „Můžeš začít zaplétat. Chci to složité. Závoj přijde sem, pod to.“ Alice mi vjela rukama do vlasů, zvedala je, stáčela, do detailu ukazovala, co chce. Když skončila, ujala se mě Rosalie, a její ruce tvarovaly moje vlasy do účesu dotyky lehkými jako peříčko. Alice se soustředila na můj obličej.

Jakmile byla Alice spokojená s účesem, poslala Rosalii, aby přinesla moje šaty a pak aby našla Jaspera, který dostal za úkol vyzvednout z hotelu mou matku a jejího manžela Phila. Slyšela jsem, jak se dole dveře netrhnou. Nahoru k nám začaly doléhat první hlasy.

Na Alicin pokyn jsem vstala, aby mi mohla lehce přetáhnout šaty přes účes a make-up. Když mi zapínala dlouhou řadu perlových knoflíčků na zádech, třásla se mi kolena tak, že se saténová sukně kolem mě rozvlnila jako vodní hladina.

„Dýchej zhluboka, Bello,“ nabádala mě Alice. „A snaž se zklidnit srdeční tep. Nebo se začneš potit a rozmažeš si ten nový obličej.“

Věnovala jsem jí ten nejlepšší sarkastický pohled, jaký jsem svedla. „Díky za radu.“

„Musím se jít obléknout. Dokážeš tu dvě minuty vydržet a neomdlít?“

„No... možná?“

Zvedla oči k nebi a vyrazila ze dveří.

Soustředila jsem se na dýchání a počítala každý pohyb plic, oči upřené na vzory, které světlo koupelny dělalo na lesklé látce mé sukně. Bála jsem se podívat do zrcadla – bála jsem se, že kdybych se viděla ve svatebních šatech, zmocní se mě nefalšovaná panická ataka.

Alice byla zpátky, než jsem napočítala dvě stě vdechů a výdechů, v šatech, které jí splývaly po štíhlém těle jako stříbrný vodopád.

„Alice – to je nádhera.“

„To nic není. Dneska se na mě nikdo dívat nebude. Alespoň dokud budeš v místnosti ty.“

„Ha ha.“

„Takže, jsi v pohodě, nebo ti sem mám přivést Jaspera?“

„Už se vrátili? Je tu mamka?“

„Právě vstoupila do dveří. Jde nahoru.“

Renée přiletěla před dvěma dny a já jsem každou volnou minutu strávila s ní – každou minutu, kdy jsem ji dokázala

odtrhnout od Esmé a výzdoby, přesněji řečeno. Jak jsem ji tak sledovala, bavila se při tom víc než dítě zamčené přes noc v Disneylandu. Svým způsobem jsem si připadala skoro stejně podvedená jako Charlie. Tolik zbytečného strachu, jak bude reagovat...

„No ne, Bello!“ vyjekla teď, celá nadšená, ještě než prošla dveřmi. „Ach, miláčku, ty jsi tak nádherná! Páni, já se z toho rozpláču! Alice, ty jsi úžasná! Měly byste si s Esmé otevřít svatební agenturu. Kde jsi sehnala ty šaty? Jsou úchvatné! Tak půvabné, tak elegantní. Bello, vypadáš, jako bys právě vystoupila z románu Jane Austenové.“ Matčin hlas zněl trochu vzdáleně a všechno v místnosti bylo lehce rozmazané. „Tak originální nápad, udělat svatbu ve stylu Bellina zasnubního prstenu. Tak romantické! Když si pomyslím, že je ten prsten v Edwardově rodině od devatenáctého století!“

Vyměnily jsme si s Alicí krátký spiklenecký pohled. Maminka se pletla se stylem šatů o více než sto let. A svatba se ve skutečnosti netočila kolem prstenu, ale kolem samotného Edwarda.

Ve dveřích se ozvalo hlasité drsné odkašlání.

„Renée, Esmé říkala, že je čas, aby ses šla posadit dolů,“ oznámil Charlie.

„No, Charlie, ty vypadáš úžasně!“ podivila se Renée a ne-skrývala překvapení. Tím se možná vysvětlovala popudlivost v Charlieho odpovědi.

„Alice se na mně vyřádila.“

„Vážně už je čas?“ řekla si Renée pro sebe a měla jsem pocit, že to zní skoro nervózně. „Všechno to tak rychle uteklo. Mám závrať.“

Tak to jsme byly dvě.

„Obejmi mě, než půjdu dolů,“ dožadovala se Renée. „Opatrně, nic nepotrhej.“

Pak mě maminka jemně stiskla kolem pasu a vyrazila ke dveřím, kde se ještě otočila a zase se na mě podívala.

„Ach bože, málem jsem zapomněla! Charlie, kde je ta krabíčka?“

Tatínek se chvilku hrabal v kapsách a pak vytáhl malou bílou krabičku, kterou podal Renée. Renée zvedla víčko a natáhla ke mně ruku.

„Něco modrého,“ řekla.

„A taky něco starého. Patřily babičce Swanové,“ dodal Charlie. „Nechali jsme u zlatníka vyměnit falešné kamínky za safíry.“

Uvnitř krabičky ležely dva těžké stříbrné hřebeny do vlasů. Temně modré safíry byly seskupené do složitých květinových ornamentů.

Dojetím jsem nemohla polknout. „Mami, tati... to jste neměli.“

„Alice nám nic jiného nechtěla dovolit,“ prozradila Renée. „Pokaždé, když jsme něco navrhli, rozcupovala náš nápad na kousíčky.“

Ze rtů mi uniklo hysterické zahihňání.

Alice přistoupila a rychle mi zasunula oba hřebeny do vlasů. „To je něco starého a něco modrého,“ říkala si nahlas a poodstoupila pár kroků, aby si mě prohlédla. „A tvoje šaty jsou nové... takže tady –“

Něco po mně hodila. Automaticky jsem natáhla ruce a v dlaních mi přistál načechraný bílý podvazek.

„Ten je můj a chci ho vrátit,“ upozornila mě.

Začervenala jsem se.

„To je ono,“ prohlásila Alice spokojeně. „Trocha barvy – nic víc už nepotřebuješ. Oficiálně jsi dokonalá.“ S krátkým samolibým smíchem se obrátila na mé rodiče. „Renée, musíte jít dolů.“

„Rozkaz.“ Renée mi poslala polibek a spěchala ze dveří.

„Charlie, mohl byste dojít pro květiny, prosím?“

Když byl Charlie z pokoje, Alice mi sebrala podvazek z ruky a zanořila se mi pod sukni. Zalapala jsem po dechu a zapotácěla se, když mě její studená ruka chytila za kotník; Alice natáhla podvazek, kam patřil.

Byla zase vestoje, než se Charlie vrátil s dvěma nadýchanými bílými kyticemi. Vůně růží, květů pomerančovníku a frézií mě zahalila do jemné mlhy.

Rosalie – nejlepší hudebnice z rodiny hned po Edwardovi – začala hrát dole na piano. Pachelbelův Kánon. Zadýchala jsem se.

„Klídek, Bells,“ chlácholil mě Charlie. Otočil se nervózně k Alici. „Vypadá to, že je jí trochu nevolno. Myslíš, že to zvládne?“

Jeho hlas zněl zdálky. Necítila jsem nohy.

„Však ona se vzpamatuje.“

Alice se postavila přímo přede mě na špičky, aby mi lépe viděla do očí, a sevřela mi zápěstí tvrdýma rukama.

„Soustřeď se, Bello. Dole na tebe čeká Edward.“

Zhluboka jsem se nadechla a nutila se do klidu.

Hudba pomalu přešla do další písně. Charlie do mě šťouchl. „Bells, jdeme na pátku.“

„Bello?“ zeptala se Alice s pohledem stále upřeným do mých očí.

„Já vím,“ kníkla jsem. „Edward. Dobře.“ Nechala jsem se od ní vytáhnout z pokoje; Charlie mě postrkoval za loket.

Hudba v hale byla hlasitější. Stoupala vzhůru po schodech spolu s vůní milionů květin. Soustředila jsem se na to, jak mě dole čeká Edward, a přitom nutila nohy, aby se pomalu sunuly kupředu.

Hudba byla dobře známá, Wagnerův tradiční pochod ozdobený záplavou kudrlinek.

„Jsem na řadě,“ zvonivě pronesla Alice. „Počítej do pěti a pak jdi za mnou.“ Začala svůj pomalý, půvabný tanec ze schodů. Mělo mi dojít, že vzít si Alici jako jedinou družičku je chyba. Budu za ní vypadat pěkně neohrabaně.

Vzletnou hudbu prolomila náhlá fanfára. Poznala jsem svou nárážku.

„Nenech mě upadnout, tati,“ zašeptala jsem. Charlie si vsunul mou ruku do podpaží a pak ji pevně sevřel.

Jeden krok po druhém, říkala jsem si, jak jsme začínali sestupovat do pomalého tempa pochodu. Nezvedla jsem oči, dokud jsem nohama nestála bezpečně na ploché zemi, ačkoli jsem slyšela, jak se obecnstvo rozšeptalo a rozšumělo, když

jsem se před ním objevila. Do tváří se mi při tom zvuku nahrnula krev; rozhodně jsem byla dokonale uzardělá nevěsta.

Jakmile jsem zdolala zrádné schodiště, hledala jsem ho pohledem. Na krátkou chvíličku mě upoutaly záplavy bílých květů, které se spolu s dlouhými řadami bílých nadýchaných stuh vinuly v girlandách kolem všeho, co nebylo živé. Ale odtrhla jsem oči od květinového baldachýnu a zapátrala přes řady saténem potažených židlí – a zčervenala jsem ještě víc, když jsem viděla dav tváří, které se všechny dívaly na mě – až jsem ho konečně našla, jak stojí před obloukem přetékajícím dalšími květinami, dalšími mašlemi.

Sotva jsem si uvědomovala, že vedle něj stojí Carlisle a za nimi Angelin otec. Neviděla jsem matku, která určitě musela sedět v přední řadě, ani svou novou rodinu, ani nikoho z hostů – budou muset počkat až na později.

Jediné, co jsem skutečně vnímala, byl Edwardův obličej; měla jsem oči jen pro něj a v mysli jsem na nic kromě něj neměla místo. Upíral na mě svůj zlatý pohled a v dokonalém obličejí měl vážný, dojatý výraz, který odrážel jeho hluboké city. Když viděl, jak se na něj užasle dívám, roztáhl ústa do jásavého úsměvu, z kterého se pode mnou zatočil svět.

Najednou mi jenom stisk Charlieho ruky bránil uhánět hlava nehlava uličkou.

Snažila jsem se držet krok s rytmem pochodu, který mi připadal velmi pomalý. Bohudíky, ulička byla jen krátká. Konečně, konečně jsem ji přešla. Edward natáhl paži. Charlie vzal mou ruku a v gestu starém jako svět ji vložil Edwardovi do dlaně. Dotkla jsem se jeho studené zázračné kůže a byla jsem doma.

Naše svatební přísaha byla prostá, tradiční slova, která už byla pronesena milionkrát, ačkoli nikdy párem podobným tomu našemu. Požádali jsme pana Webera, aby udělal jen jednu malou změnu. Poslušně změnil verš „dokud nás smrt nerozdělí“ na vhodnější „dokud oba budeme živi“.

Ve chvíli, kdy oddávající odříkával svou část formule, se

můj svět, který byl tak dlouho vzhůru nohama, najednou usadil do správné polohy. Pochopila jsem, jak jsem byla hloupá, když jsem se toho bála – jako kdyby to byl nevítaný dar knarozeninám nebo trapné vystoupení, třeba maturitní večírek. Dívala jsem se do Edwardových rozzářených, vítězoslavných očí a věděla jsem, že jsem taky vítěz. Protože na ničem jiném nezáleželo než na tom, že můžu zůstat s ním.

Neuvědomila jsem si, že pláču, dokud nebyl čas pronést slovo, kterým se zavážu na celý život.

„Ano,“ povedlo se mi ze sebe dostat téměř nesrozumitelným zašeptáním, a musela jsem mrkat, abych mu viděla do obličeje.

Když byla řada na něm, aby promluvil, znělo jeho slovo jasně a vítězně.

„Ano,“ přísahal.

Pan Weber nás prohlásil mužem a ženou a Edward pak zvedl ruce a vzal mi obličej do dlaní tak opatrně, jako kdyby byl stejně jemný jako bílé okvětní plátky pohupující se nad našimi hlavami. Přes oslepující clonu slz jsem se snažila pochopit ten neskutečný fakt, že tento úžasný muž je *můj*. Jeho zlaté oči se dívaly tak, že kdyby to bylo možné, taky by v nich stály slzy. Sklonil ke mně hlavu a já jsem se natáhla na špičky a ovinula mu paže – i s kyticí – kolem krku.

Políbil mě něžně, láskyplně; zapomněla jsem na lidi kolem, na místo, čas, důvod... a pamatovala jsem si jenom to, že mě miluje, že mě chce, že jsem jeho.

On začal políbek, a on ho musel ukončit; přitiskla jsem se k němu a nevšímala si hihňání a odkašlávání v obecnstvu. Nakonec mi vzal obličej do dlaní a zaklonil hlavu – příliš brzy – aby se na mě podíval. Na povrchu byl jeho náhlý úsměv pobavený, skoro uličnický. Ale pod jeho dočasnou veselostí nad mým veřejným vystoupením se skrývala hluboká radost, která odrážela mou vlastní.

Dav propukl v potlesk a Edward mě pootočil, abychom stáli čelem k přátelům a rodině. Nespouštěla jsem oči z jeho obličeje.

Matčiny paže byly první, které mě nahmataly, a její slzami zmáčený obličej byl jediný, co jsem viděla já, když jsem konečně neochotně odtrhla pohled od Edwarda. A pak si mě dav podával, šla jsem z objetí do objetí, a jen vágně jsem si uvědomovala, kdo mě právě drží, moje pozornost se soustřeďovala na Edwardovu ruku, kterou jsem pevně svírala. Vnímala jsem rozdíl mezi měkkými, teplými objetími mých lidských přátel a něžnými, studenými náručemi mé nové rodiny.

Jedno spalující objetí se lišilo od ostatních – Seth Clearwater statečně vstoupil do zástupu upírů, aby zaujal místo mého ztraceného vlkodlačího přítele.

4. GESTO

Svatební obřad hladce přešel v oslavu – důkaz Alicina bezchybného plánování. Nad řekou byl zrovna soumrak; obřad trval přesně tak dlouho, než slunce zapadlo za stromy. Světýlka na stromech pableskovala, když jsme s Edwardem procházeli skleněnými zadními dveřmi, takže bílé květiny zářily. Venku bylo dalších deset tisíc květů, které tvořily voňavý vzdušný stan nad tanečním parketem, vybudovaným na trávníku pod dvěma starodávnými cedry.

Všechno se zpomalilo, uvolnilo, jak se na nás snášel příjemný srpnový večer. Malý dav se rozptýlil v měkkém světle žárovček a nás znovu přicházeli pozdravit přátelé, s kterými jsme se před chvílí objímali. Teď byl čas popovídat si, zasmát se.

„Gratuluju, lidi,“ hlaholil Seth Clearwater a skláněl hlavu pod okraj květinové girlandy. Jeho matka Sue mu stála pevně po boku a nedůvěřivě sledovala hosty. V hubeném obličejí měla pozorný soustředěný výraz, jehož přísnost byla ještě zvýrazněna strohým účesem; byla ostříhaná stejně nakrátko jako její dcera Leah – napadlo mě, jestli se nedala upravit stejně jako ona na znamení solidarity. Billy Black, sedící vedle Setha z druhé strany, nebyl tak napjatý jako Sue.

Kdykoliv jsem se podívala na Jacobova otce, měla jsem pocit, jako bych viděla dva lidi místo jednoho. Jednak tam byl ten starý muž na invalidním vozíku s vráscitým obličejem a bílým úsměvem, kterého vnímali i všichni ostatní. A pak tam byl přímý potomek dlouhé řady mocných kouzelných náčelníků, zahalený do autority, s kterou se narodil. Ačkoli to kouzlo přeskočilo jednu generaci (protože se neobjevil katalyzátor, který by ho uvedl do chodu), Billy byl stále součástí tajemné moci a legendy. Protékala přímo skrz něj. Proudila do jeho syna, dědice kouzla, který se k němu otočil zády. Takže Samovi Uleymu nezbývalo, než se zachovat jako náčelník z legend a kouzlo vzít na sebe...

Billy působil nečekaně uvolněně, s ohledem na složení hostů na této události – černé oči mu jiskřily, jako kdyby měl

nějaké dobré zprávy. Dojalo mě, jak se chová. Tahle svatba mu musela připadat jako velké zlo, nejhorší věc, jaká se podle něj mohla přihodit dceři jeho nejlepšího přítele.

Věděla jsem, že pro něj není jednoduché skrývat své pocity, protože si dobře uvědomoval, že naše svatba povede k přímému ohrožení staré smlouvy mezi Cullenovými a Quileuty – smlouvy, která navždy zakazovala Cullenovým stvořit jiného upíra. Vlci věděli, že dojde k porušení smlouvy, ale Cullenovi neměli ponětí, jaká bude jejich reakce. Před vznikem spojení by to znamenalo okamžitý útok. Válku. Ale teď, když se všichni navzájem lépe znají, dostane se nám odpuštění?

Jako v odpovědi na tuto mou myšlenku se Seth naklonil k Edwardovi s přátelským gestem. Edward mu oplatil objetí volnou rukou.

Viděla jsem, jak se Sue jemně zachvěla.

„Je hezký vidět, že ti to vyšlo, kamaráde,“ řekl Seth. „Mám z toho radost.“

„Díky, Sethe. Moc si toho vážím.“ Edward se odtáhl od Setha a podíval se na Sue a Billyho. „Vám taky děkuju. Že jste dovolili Sethovi přijít. A že jste přišli podpořit Bellu.“

„Rádo se stalo,“ odpověděl Billy svým hlubokým chraplavým hlasem, a já jsem byla překvapená optimismem v jeho tónu. Možná bylo na obzoru pevnější příměří.

Začala se trochu tvořit fronta, takže nám Seth zamával a odvezl Billyho k jídlu. Sue z nich obou nespouštěla ruku.

Další, kdo si na nás dělal nárok, byli Angela s Benem, následováni Angelinými rodiči a pak Mikem a Jessikou – kteří se k mému překvapení drželi za ruku. Nedoneslo se ke mně, že spolu zase chodí. To bylo hezké.

Za mými lidskými přáteli stáli mí noví příbuzní, upíři z klanu z Denali. Uvědomila jsem si, že jsem zadržela dech, když se ta vpředu – Tanya, jak jsem usoudila podle zlatě měděného nádechu jejích blondatých kadeří – naklonila, aby objala Edwarda. Vedle ní si mě s neskrývanou zvědavostí prohlíželi další tři upíři se zlatýma očima. Jedna žena měla

dlouhé světlé blond vlasy, rovné jako kukuřičné chmýří. Druhá žena a muž vedle ní byli oba černovlasí, s olivovým nádechem pleti v křídově bílých obličejích.

A všichni čtyři byli tak krásní, až mě z toho rozbolelo břicho.

Tanya stále objímala Edwarda.

„Ach, Edwarde,“ řekla. „Stýskalo se mi po tobě.“

Edward se uchichtl a hbitě se z objetí vykroutil, položil jí ruku zlehka na rameno a ustoupil zpátky, jako kdyby na ni chtěl lépe vidět. „Už je to dávno, Tanyo. Vypadáš dobře.“

„Ty taky.“

„Dovol, abych ti představil svou ženu.“ Bylo to poprvé, co Edward pronesl to slovo od chvíle, kdy to byla oficiálně pravda; měla jsem pocit, že snad praskne pýchou, když to teď říkal. Denaliovi se místo odpovědi vesele zasmáli. „Tanyo, tohle je moje Bella.“

Tanya byla do puntíku tak půvabná, jak předvídala moje nejhorší noční můra. Prohlížela si mě s pohledem, který byl daleko víc hloubavý než rezignovaný, a pak natáhla ruku a potřásla si jí se mnou.

„Vítej do rodiny, Bello.“ Usmála se trochu lítostivě. „Považujeme se za Carlisleovu rozšířenou rodinu, a je mi *opravdu* líto toho, ehm, nedávného incidentu, kdy jsme se tak nezachovali. Měli jsme tě poznat už dřív. Můžeš nám odpustit?“

„Samozřejmě,“ řekla jsem tiše. „Moc ráda vás poznávám.“

„Cullenovi jsou teď všichni hezky spárovaní. Možná bude příště řada na nás, co, Kate?“ usmála se na blondýnku.

„O tom si nech leda zdát,“ odpověděla Kate a zvedla zlaté oči v sloup. Vzala mou ruku z Tanyiny a jemně ji stiskla. „Vítej, Bello.“

Po Kate mi podala ruku tmavovlasá žena. „Já jsem Carmen, tohle je Eleazar. Máme velikou radost, že tě konečně poznáváme.“

„J-já taky,“ zakoktala jsem.

Tanya se podívala na lidi čekající za ní – Charlieho zá-

stupce Mark a jeho žena. Pozorovali klan z Denali vyvalenýma očima.

„Poznáme se blíž později. Budeme na to mít *eony* času!“ Tanya se zasmála a pak se i s rodinou posunula dál.

Všechny běžné tradice jsme dodrželi. Oslepily mě blesky z foťáků, když jsme pózovali s nožem nad velkolepým dortem – napadlo mě, že na naši relativně intimní skupinu přátel a členů rodiny je až zbytečně velký. Navzájem jsme se vystřídali i v krmení; nevěřicně jsem sledovala, jak Edward statečně polyká svoje sousto. Pak jsem s netypickou zručností hodila kytici přímo do Angeliných překvapených rukou. Emmett a Jasper řvali smíchy, jak se červenám, zatímco mi Edward stahoval vypůjčený podvazek – který jsem si sklepala skoro až ke kotníku – *velmi* opatrně zuby. Mrkl na mě a rychlým pohybem ho hodil Miku Newtonovi přímo do tváře.

A když začala hudba, Edward si mě přitáhl do náruče na obvyklý první tanec; šla jsem ochotně, třebaže jsem se tance děsila – zvláště před obecenstvem –, šťastná jenom z toho, že mě drží v náruči. V podstatě tančil sám, já jsem se jen bezpracně nadnášela v záři baldachýnu světel a jasných blesků foťáků.

„Líbí se vám slavnost, paní Cullenová?“ zašeptal mi do ucha.

Zasmála jsem se. „Bude chvilku trvat, než si na to zvyknu.“

„Máme dost času,“ připomněl mi jásavým hlasem, sklonil hlavu a začal mě při tanci líbat. Fotoaparáty zuřivě cvakaly.

Hudba se změnila a Edwardovi poklepal na rameno Charlie.

Tančit s Charliem nebylo zdaleka tak snadné. Nebyl o nic lepší tanečník než já, takže jsme se jen opatrně pohupovali ze strany na stranu v sevřené čtvercové formaci. Edward a Esmé kolem nás vířili jako Fred Astaire a Ginger Rogersová.

„Budeš mi doma chybět, Bello. Už teď jsem osamělý.“

Stáhlo se mi hrdlo, ale pokusila jsem se obrátit jeho slova v žert. „Připadám si děsná, že jsem tě tam mohla nechat samotného, vždyť si budeš muset i vařit – to je prakticky jako zanedbání povinné péče. Mohl bys mě zavřít.“

Zakřenil se. „To jídlo asi přežiju. Hlavně mi zavolej, vždycky když to půjde.“

„Slibuju.“

Zdálo se mi, že jsem tančila snad s každým. Bylo pěkné vidět všechny své staré přátele, ale už jsem nade všechno chtěla být sama s Edwardem. Byla jsem šťastná, když si pro mě nakonec přišel, jen půl minuty po začátku nového tance.

„Mike asi nikdy nebude tvůj favorit, co?“ poznamenala jsem, když mě od něj Edward v tanci unášel.

„Ne, dokud budu muset poslouchat jeho myšlenky. Má štěstí, že jsem ho nevykopl. Nebo něco horšího.“

„Jo, jasně.“

„Viděla ses vůbec v zrcadle?“

„Hm. No, asi neviděla. Proč?“

„Protože si vůbec neuvědomuješ, jak strašně ti to dneska sluší, jak jsi neskutečně krásná. Nepřekvapuje mě, že se Mike neubrání nevhodným myšlenkám na vdanou paní. To mě Alice tedy zklamala, když se nepostarala o to, aby ses na sebe podívala do zrcadla.“

„Když ty nejsi nestranný pozorovatel, víš.“

Vzdychl, zastavil se a natočil mě tak, abych stála čelem k domu. Skleněná stěna odrážela celou slavnost jako dlouhé zrcadlo. Edward ukázal na pár v zrcadle přímo proti nám.

„Tak já nejsem nestranný pozorovatel, jo?“

Dívala jsem se na Edwardův odraz – dokonalý duplikát jeho dokonalého obličeje – s tmavovlasou krasavicí po boku. Její pleť byla smetanová a růžová, oči, orámované hustými řasami, měla rozšířené vzrušením. Úzký živůtek třpytivých bílých šatů se jemně rozšiřoval do sukně s vlečkou jako obrácený květ kaly, střižený tak dovedně, že její tělo vypadalo elegantně a půvabně – alespoň dokud se nehýbalo.

Než jsem mohla mrknout a přinutit tu krásku, aby se do mě vrátila, Edward najednou ztuhl a automaticky se otočil opačným směrem, jako by ho někdo zavolal jménem.

„No ne!“ řekl. Obočí se mu na okamžik sraštilo a pak se stejně rychle vyhladilo.

Najednou se zářivě usmíval.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

„Nečekaný svatební dar.“

„Cože?“

Neodpověděl; dali jsme se zase do tance, ale kroužil se mnou opačným směrem, než kam jsme měli původně namířeno, z dosahu světél do hlubokého příkrovu noci, která osvětlený taneční parket obklopovala.

Nezastavil se, dokud jsme se nedostali do stínu jednoho z velkých cedrů. Pak se zadíval do místa, kde byla největší tma.

„Děkuju,“ poděkoval do tmy. „Je to od tebe moc... laskavé.“

„Laskavost je moje druhý jméno,“ odpověděl z černé noci známý chraplavý hlas. „Můžu se přidat?“

Ruka mi vylétla ke krku, a kdyby mě Edward nedržel, asi bych upadla.

„Jacobe!“ vydala jsem ze sebe, jakmile jsem zase mohla dýchat. „Jacobe!“

„Ahojky, Bells.“

Udělala jsem pár vrávoravých kroků za zvukem jeho hlasu. Edward mě pevně svíral pod loktem, dokud mě ve tmě nezachytil druhý pár silných rukou. Teplá Jacobova kůže mě pálila přes tenké saténové šaty, když si mě přitáhl blíž. Nesnažil se tančit; jenom mě objímal, zatímco já jsem měla obličej zabořený do jeho prsou. Sklonil se a přitiskl si tvář na temeno mé hlavy.

„Rosalie by mi neodpustila, kdybych ji oficiálně neprovedl po parketu,“ zašeptal Edward a já jsem pochopila, že jde pryč, a dává mi tak svůj vlastní dar – tuto chvíli s Jacobem.

„Ach, Jacobe.“ Rozplakala jsem se a přes slzy jsem nedokázala pořádně mluvit. „Děkuju ti.“

„Přestaň bulit, Bello. Zničíš si šaty. Jsem to jenom já.“

„Jenom? Ach, Jaku! Všechno je teď dokonalé.“

Odfíkl si. „Jo – slavnost může začít. Svědek je konečně tady.“

„Teď je tu *každý*, koho mám ráda.“

Cítila jsem, jak mi rty přešel přes vlasy. „Promiň, že jsem se opozdil, holčičko.“

„Jsem tak ráda, že jsi přišel!“

„V to jsem doufal.“

Podívala jsem se k hostům, ale přes tanečníky jsem neviděla na místo, kde jsem naposledy spatřila Jacobova otce. Nevěděla jsem, jestli zůstal. „Ví Billy, že jsi tady?“ Jakmile jsem se zeptala, věděla jsem, že určitě ano – jediné tak se dal vysvětlit ten jeho radostný výraz předtím.

„Jsem si jistě, že mu to Sam řekl. Půjdu ho pozdravit, až... až skončí slavnost.“

„Bude mít radost, že jsi doma.“

Jacob se trochu odtáhl a napřímil. Jednu ruku mi položil těsně pod pas a druhou uchopil moji pravačku. Přitiskl si naše ruce na prsa; pod dlaní jsem cítila, jak mu tluče srdce, a pochopila jsem, že tam tu ruku nedal jen tak náhodou.

„Nevím, jestli dostanu víc než jenom tenhle jeden tanec,“ řekl a začal mě pomalu postrkovat do kroužku v rytmu, který neodpovídal tempu hudby ozývající se za námi. „Tak bych toho měl co nejlíp využít.“

Pohybovali jsme se do rytmu jeho srdce pod mou dlaní.

„Jsem rád, že jsem přišel,“ řekl Jacob tiše po chvíli. „Nevěřil jsem, že budu rád. Ale je hezký tě vidět... ještě jednou. Není to tak smutný, jak jsem si myslel.“

„Nechci, abys byl smutný.“

„Já vím. A dnes večer jsem nepřišel proto, abych ti dělal výčítky.“

„Ne – jsem hrozně šťastná, že jsi přišel. Je to ten nejlepší dar, jaký jsi mi mohl dát.“

Zasmál se. „To je dobře, protože jsem neměl čas shánět skutečný dárek.“

Moje oči si mezitím uvykly na tmu, takže už jsem mu viděla do tváře, byla výš, než jsem čekala. Je možné, že by stále ještě rostl? Už tak se z původního metru osmdesáti vytáhl aspoň na dva deset. Byla úleva vidět známé rysy po takové době – hluboko posazené oči zastíněné rozčuchaným černým obočím, vysoké lícni kosti, plné rty, ukazující bílé zuby v sarkastickém úsměvu, který odpovídal jeho tónu. Oči měl v koutcích přimhouřené – opatrné; viděla jsem, že se dnes večer snaží být *velmi* opatrný. Dělal všechno pro to, abych měla radost, a vši silou se držel, aby nedal najevo, kolik ho to stojí.

Nikdy jsem neudělala nic tak dobrého, abych si zasloužila přítele, jako byl Jacob.

„Kdy ses rozhodl, že se vrátíš?“

„Vědomě, nebo podvědomě?“ Zhluboka se nadechl, než odpověděl na svou vlastní otázku. „Já vážně nevím. Nějakou dobu už jsem se potuloval tímhle směrem, asi proto, že jsem měl namířeno sem. Ale až dneska ráno jsem doopravdy začal *utíkat*. Nevěděl jsem, jestli to stihnu.“ Zasmál se. „Nevěřila bys, jaké je to divnej pocit – chodit zase po dvou. A oblečení! Je to absurdní, připadat si divně, že jsem oblečený. Zaskočilo mě to. Úplně jsem si odvyk bejt člověkem.“

Otáčeli jsme se ve stálém tempu.

„Ale byla by hrozná škoda, kdybych si dneska nechal ujít šanci tě vidět. To mi za tu cestu stálo. Vypadáš neuvěřitelně, Bello. Tak krásně.“

„Alice do mě dneska investovala hodně času. Taky ta tma tomu pomáhá.“

„Pro mě taková tma není, to víš.“

„Jasně.“ Vlkodlačí smysly. Bylo snadné zapomenout všechno, co umí, zdál se tak lidský. Zvláště přímo teď.

„Ostříhal sis vlasy,“ všimla jsem si.

„Jo. Je to tak jednodušší. Říkal jsem si, že využiju toho, že mám zase ruce.“

„Sluší ti to,“ zalhala jsem.

Odfrkl. „Jasně. Dělal jsem to sám, rezavejma kuchyňskej-

ma nužkama.“ Široce se usmál, ale po chvíli jeho úsměv po-
hasl. Zvážněl. „Jsi šťastná, Bello?“

„Ano.“

„Dobře.“ Cítila jsem, jak pokrčil rameny. „To je asi to
hlavní.“

„Jak je tobě, Jacobe? Ale vážně?“

„Je mi dobře, Bello, vážně. Nemusíš si už o mě dělat sta-
rosti. Můžeš přestat otravovat Setha.“

„Já ho neotravuju jenom kvůli tobě. Mám ho ráda.“

„Je to hodnej kluk. Dělá mi lepší společnost než některý
jiný. To ti povídám, kdybych se dokázal zbavit těch hlasů
v hlavě, bejt vlkem by bylo dokonalejší.“

Zasmála jsem se tomu, jak to vyznělo. „Jo, to já tu svou
hlavu taky nedokážu přimět, aby sklapla.“

„V tvém případě by to znamenalo, že jsi blázen. I když to
já o tobě už dávno vím,“ utahoval si ze mě.

„Dík.“

„Bejt blázen je asi jednodušší než sdílet myšlenky s celou
smečkou. Hlasy, který slyšíš, protože jsi blázen, na tebe ne-
můžou poslat žádné dozor.“

„Co?“

„Sam je někde tady v lese. A pár dalších s ním. Pro všechny
případy, víš.“

„Pro jaké případy?“

„No kdybych se třeba neudržel, nebo něco takovýho. Pro
případ, že bych se rozhodl rozprášit slavnost.“ Vrhł na mě
rychlý úsměv, ta představa se mu asi líbila. „Ale já jsem ti
nepřišel pokazit svatbu, Bello. Přišel jsem...“ Odmlčel se.

„Aby byla dokonalá.“

„To máš trochu vysoký nároky.“

„Ještě štěstí, že ty jsi tak vysoký.“

Zasténal nad mým špatným vtípem a pak vzdychl. „Přišel
jsem, abych se zachoval jako tvůj přítel. Tvůj nejlepší přítel,
ještě jednou, naposledy.“

„Sam by ti měl víc důvěřovat.“

„No, možná jsem jenom vztahovačnej. Možná by tu byli

stejně, aby dohlídli na Setha. Je tady přece jen hodně upírů. Seth to nebere tak vážně, jak by měl.“

„Seth ví, že mu nic nehrozí. Rozumí Cullenovým lépe než Sam.“

„Jasně, jasně,“ usmířoval se honem Jacob, než mohla vypuknout hádka.

Bylo zvláštní, že se choval diplomaticky.

„Nezlob se na mě kvůli těm hlasům,“ omlouvala jsem se. „Škoda, že to neumím zařídit líp.“ V tolika ohledech.

„Není to tak zlý. Jenom jsem si chtěl maličko postěžovat.“

„Jsi... šťastný?“

„Skoro. Ale už dost o mně. Dneska jsi tu hvězda ty.“ Zachechtal se. „Vsadím se, že si to užíváš. Bejt středem pozornosti.“

„Jo. Nemůžu se nabažit.“

Zasmál se a pak se mi zahleděl přes hlavu. Našpulil rty a sledoval třpytný lesk oslavy, půvabný rej tanečníků, třepotavé okvětní plátky padající z girland; dívala jsem se s ním. Z tohoto tmavého tichého místa se to všechno zdálo tak vzdálené. Skoro jako pozorovat bílé vločky vířící ve skleněném sněžitku.

„To se jim musí nechat,“ řekl uznale. „Párty teda uspořádat uměj.“

„Alice je jako přírodní živel, nedá se zastavit.“

Vzdychl. „Písnička skončila. Myslíš, že mám šanci ještě na jednu? Nebo žádám příliš?“

Stiskla jsem mu dlaň. „Můžeš mít tolik tanců, kolik chceš.“

Zasmál se. „To by bylo zajímavý. Myslím, že se spokojím se dvěma. Nechci, aby začaly řeči.“

Znovu jsme začali pomalu kroužit.

„Člověk by si mýsl, že už bych měl bejt na loučení s tebou zvyklej,“ zašeptal.

Snažila jsem se spolknout knedlík v krku, ale nedařilo se mi to.

Jacob se na mě podíval a zamračil se. Přejel mi prsty po tváři a pochytil slzy.

„Od tebe se dneska nečeká, že budeš brečet, Bello.“

„Na svatbách brečí všichni,“ řekla jsem chraptivě.

„Tohle jsi chtěla, že jo?“

„Jo.“

„Tak se usmívej.“

Pokusila jsem se. Zasmál se mému úšklebku.

„Budu se snažit takhle si tě zapamatovat. Předstírat, že...“

„Že co? Že jsem umřela?“

Zaťal zuby. Bojoval sám se sebou – se svým rozhodnutím pojmout svou přítomnost tady jako dar, ne jako odsouzení. Dovedla jsem uhodnout, co chce říct.

„Ne,“ odpověděl nakonec. „Ale v duchu tě budu vždycky vidět takhle. Růžový tváře. Tlukoucí srdce. Obě nohy levý. A tak.“

Schválně jsem mu dupla na nohu, jak nejsilněji jsem uměla.

Usmál se. „Tohle je moje holka.“

Chtěl ještě pokračovat, ale pak rychle sklapl. Zase bojoval sám se sebou, skřípal zuby, aby neřekl něco, čeho by pak litoval.

Můj vztah s Jacobem býval tak snadný. Přirozený jako dýchání. Ale od té doby, co se mi Edward vrátil zpátky do života, v něm bylo neustálé napětí. Protože v Jacobových očích tím, že jsem si vybrala Edwarda, jsem si zvolila osud, který je horší než smrt, nebo alespoň stejný.

„O co jde, Jaku? Tak to prostě řekni. Můžeš mi říct cokoli.“

„Já – já... nemám ti co říct.“

„Ale prosím tě. Vyklop to.“

„Je to pravda. Není to... já – mám otázku. Chci, abys něco pověděla *ty mně*.“

„Tak se ptej.“

Ještě chvíli se přemáhal a pak hlasitě vydechl. „Neměl bych se ptát. Je to jedno. Jsem jenom morbidně zvědavěj.“

Protože jsem ho tak dobře znala, pochopila jsem.

„Nebude to dnes v noci, Jacobe,“ zašeptala jsem.

Jacob byl ještě posedlejší mým lidstvím než Edward. Ceníl si každého úderu mého srdce, protože věděl, že jsou spočítané.

„Ach tak,“ řekl a snažil se zakrýt svou úlevu. „Ach tak.“

Začali hrát novou píseň, ale on si tentokrát změny nevšiml.

„Kdy?“ zašeptal.

„Ještě nevím jistě. Možná za týden, za dva.“

Jeho hlas se změnil, nabral defenzivní, výsměšný podtón.

„Co tě drží?“

„Prostě jsem nechtěla strávit líbánky v bolestných křečích.“

„A jak je chceš teda strávit? Budete hrát dámu? Ha ha.“

„Fakt legrační.“

„Dělám si srandu, Bells. Ale vážně, já to nechápu. Nemůžeš mít s upírem skutečný líbánky, tak proč chodíš kolem horký kaše? Nazývej věci pravými jmény. Není to poprvé, co jsi to odložila. Což je ovšem dobře,“ dodal najednou upřímně. „Za to se nemusíš stydět.“

„Já nic neodkládám,“ odsekla jsem. „A ano, můžu mít skutečné líbánky! Můžu dělat, co chci! Nech mě!“

Naše pomalé kroužení okamžitě ustalo. Napadlo mě, jestli si konečně všiml, že se změnila hudba, a honem jsem přemítala, jak se z té drobné roztržky dostat, než se se mnou rozloučí. Neměli bychom se loučit s takovou.

A pak najednou vykulil oči ve zvláštní zmatené hrůze.

„Cože?“ zalapal po dechu. „Co jsi to řekla?“

„O čem...? Jaku? Co se děje?“

„Jak jsi to myslela? Mít skutečný líbánky? Dokud budeš ještě *člověk*? Děláš si legraci? To je hloupej vtip, Bello!“

Rozzlobeně jsem se na něj dívala. „Řekla jsem, abys mi dal pokoj, Jaku. Do tohohle ti ale vůbec nic není. Neměla bych... neměli bychom se o tom bavit. Je to soukromá –“

Popadl mě za paže a křečovitě mě stiskl dlouhými prsty.

„Au, Jaku! Pust!“

Zatřásl se mnou.

„Bello! Přišla jsi o rozum? Přece nemůžeš být tak hloupá! Řekni, že si děláš legraci!“

Znovu se mnou zatřásl. Jeho ruce mě svíraly jako ve svěráku, a jak se chvěly, vysílaly mi vibrace hluboko do kostí.

„Jaku – přestaň!“

Náš temný koutek byl najednou plný lidí.

„Dej z ní ty ruce pryč!“ Edwardův hlas byl studený jako led, ostrý jako žiletky.

Za Jacobem se v temné noci ozvalo tiché zavrčení, a pak další, které přehlušilo to první.

„Jaku, brácho, jdi od toho,“ slyšela jsem, jak ho nabádá Seth Clearwater. „Tohle nevyhraješ.“

Jacob zůstával stát jako přimrazený, vykulené oči plné děsu.

„Ublížíš jí,“ zašeptal Seth. „Pusť ji.“

„Hned!“ zavrčel Edward.

Jacob spustil paže podél těla, a jak se mi krev nahrnula zpátky do uvolněných žil, skoro mě to bolelo. Než jsem si mohla uvědomit víc, studené ruce nahradily ty horké a vzduch kolem mě najednou zasvištěl.

Zamrkala jsem a stála zase dva metry od místa, kde jsem byla předtím. Edward se přede mnou hrozivě vztyčil. Mezi ním a Jacobem čekali připravení dva ohromní vlci, ale nepřipadali mi agresivní. Spíš jako kdyby se snažili zabránit bitce.

A Seth – rozpustilý, patnáctiletý Seth – pevně objímal dlouhými pažemi Jacobovo roztřesené tělo a tahal ho pryč. Kdyby se Jacob proměnil, když je Seth tak blízko...

„No tak, Jaku. Jdeme.“

„Zabiju tě,“ zavolal Jacob, a hlas měl tak přiškrcený vztekem, že byl tichý jako šepot. Jeho oči, upřené na Edwarda, žhnuly zuřivostí. „Já sám tě zabiju! Udělám to hned!“ Neovladatelně se zachvěl.

Největší vlk, ten černý, ostře zavrčel.

„Sethe, jdi z cesty,“ zasyčel Edward.

Seth znovu zatahal Jacoba. Jacob byl hněvem tak vyvedený z míry, že se Sethovi povedlo posunout ho o pár kroků zpátky. „Nedělej to, Jaku. Pojď pryč. No tak.“

Sam – ten větší vlk, ten černý – se pak k Sethovi přidal. Položil masivní hlavu Jacobovi na hrudník a postrkoval ho.

Ti tři – tahající Seth, roztřesený Jake a postrkující Sam – rychle zmizeli ve tmě.

Ten druhý vlk se díval za nimi. V tom slabém světle jsem si nebyla jistá barvou jeho kožichu – snad čokoládově hnědá? Že by to byl Quil?

„Omlouvám se,“ zašeptala jsem k vlkovi.

„Už je to v pořádku, Bello,“ zamumlal Edward.

Vlk se podíval na Edwarda. Jeho pohled nebyl přátelský. Edward mu chladně přikývl. Vlk zafuněl, otočil se a zmizel za ostatními.

„To bychom měli,“ řekl si Edward pro sebe a pak se podíval na mě. „Vraťme se zpátky.“

„Ale Jake –“

„Sam už se o něj postará. Je pryč.“

„Edwarde, je mi to tak líto. Byla jsem hloupá –“

„Neudělala jsi nic špatného –“

„Já mám tak nevymáchanou pus! Proč jsem ... Neměla jsem se před ním tak hloupě prořeknout. Co jsem si myslela?“

„Neboj.“ Dotkl se mého obličeje. „Musíme se vrátit na oslavu, než si někdo všimne, že tam chybíme.“

Zavrtěla jsem hlavou a snažila jsem se znovu zorientovat. Než si někdo všimne? Copak to někomu mohlo uniknout?

Ale když jsem se nad tím zamyslela, došlo mi, že konfrontace, která mi v duchu připadala tak katastrofická, mohla tady ve tmě působit jen jako tichá krátká výměna názorů.

„Dej mi dvě vteřiny,“ zaprosila jsem.

V hlavě jsem měla chaos z té paniky a bolesti, ale na tom teď nezáleželo – hlavně aby to na mně nebylo poznat. Věděla jsem, že si v novém životě budu muset osvojit umění předvádět dobré divadýlko.

„Co moje šaty?“

„Vypadáš skvěle. Nezkřivil ti ani vlasek.“

Dvakrát jsem se zhluboka nadechla. „Dobře. Jdeme.“

Objal mě pažemi a vedl mě zpátky do světla. Když jsme prošli pod blikotavými žárovíčkami, zatočil mě něžně na tanečním parketu. Splynuli jsme s ostatními tanečníky, jako kdyby nás v tanci nikdo nevyrušil.

Rozhlédla jsem se po ostatních hostech, ale nikdo se netvářil šokovaně nebo vyděšeně. Jenom ty nejbledší obličejové prozrazovaly jisté známky napětí, které však uměly dobře skrývat. Jasper a Emmett stáli na kraji parketu vedle sebe, takže jsem pochopila, že se během té roztržky drželi někde poblíž.

„Nejsi –“

„Jsem v pořádku,“ ujistila jsem ho. „Nemůžu uvěřit, že jsem to udělala. Co to se mnou je?“

„S tebou nic není.“

Měla jsem takovou radost, že Jacoba vidím. Věděla jsem, jaká je to pro něj oběť. A pak jsem to pokazila, obrátila jsem jeho dar v katastrofu. Měli by mě dát do karantény.

Ale tahle moje pitomost už dnes večer nic dalšího nepokazí. Zametu ji pod koberec, zastrčím do šuplíku a zamknu a budu se tím zabývat později. Na výčitky budu mít spoustu času, a teď to stejně nijak nenapravím.

„Je to pryč,“ řekla jsem. „Už na to dneska večer nebudeme myslet.“

Čekala jsem Edwardův rychlý souhlas, ale on mlčel.

„Edwarde?“

Zavřel oči a opřel si mi čelo o čelo. „Jacob má pravdu,“ zašeptal. „Co si to myslím?“

„Nemá.“ Snažila jsem se tvářit nevzrušeně před pozornými pohledy přátel. „Jacob je příliš spoutaný předsudky, aby tomu rozuměl.“

Něco tiše zamumlal, znělo to jako „*měl* jsem se nechat zabít, že jsem jen pomyslel...“

„Přestaň,“ okřikla jsem ho rozzuřeně. Vzala jsem mu obli-

čej do dlaní a čekala, dokud neotevře oči. „Ty a já. To je jediná věc, na které záleží. Jediná věc, na kterou teď máš dovoleno myslet. Slyšíš mě?“

„Ano,“ vzdychl.

„Zapomeň na to, že Jacob přišel.“ Já jsem to dokázala. Já to *dokážu*. „Kvůli mně. Slib mi, že už to necháš plavat.“

Dával se mi chvilku do očí, než odpověděl. „Slibuju.“

„Děkuju. Edwarde, já se nebojím.“

„Já ano,“ zašeptal.

„Neboj.“ Zhluboka jsem se nadechla a usmála se. „Mimochodem, miluju tě.“

Na oplátku se malinko pousmál. „Proto jsme tady.“

„Uzurpuješ si nevěstu,“ postěžoval si Emmett, který se objevil Edwardovi za ramenem. „Dovol, ať si zatancuju s novou sestřičkou. Tohle může být moje poslední šance přimět ji, aby se červenala.“ Hlučně se zasmál, jeho z dobré nálady nevyvedla ani sebevážnější situace.

Ukázalo se, že jsem si vlastně nezatančila ještě se spoustou lidí, takže jsem měla výbornou příležitost dát se dohromady a uklidnit se. Když si pro mě Edward zase přišel, byl už Jacobův šuplík pěkně pevně zavřený. Když kolem mě Edward ovinul paže, vydolovala jsem v sobě svou původní radost a jistotu, že dnes večer je všechno v mém životě na správném místě. Usmála jsem se a položila mu hlavu na prsa. Sevřel mě pevněji.

„Na tohle bych si dokázala zvyknout,“ řekla jsem.

„Nepovídej, že jsi překonala svou nechuť k tanci?“

„Tanec není tak hrozný – s tebou. Ale myslela jsem spíš na tohle,“ a přitiskla jsem se k němu ještě těsněji – „že se tě nikdy nebudu muset pustit.“

„Nikdy,“ ujistil mě a sklonil se, aby mě políbil.

Byl to vážný polibek – intenzivní, pomalý, ale čím dál hlubší...

Skoro bych zapomněla, kde jsem, když jsem uslyšela, jak na mě Alice volá: „Bello! Je čas!“

Trochu jsem se na svou novou sestru zlobila, že nás ruší v takovou chvíli.

Edward si jí nevšímal, drtil mi ústa svými rty, stále vášnivěji. Srdce se mi rozběhlo jako o závod a dlaně mi vlhce klouzaly po jeho mramorovém krku.

„Chcete zmeškat letadlo?“ kárala nás Alice, která najednou stála přímo vedle mě. „To tedy budou úžasné líbánky, až budete na letišti sedět na kufrech a čekat na další letadlo, to vám povím.“

Edward pootočil tvář a zašeptal: „Jdi pryč, Alice,“ a pak znovu přitiskl své rty na mé.

„Bello, to chceš jít v těchhle šatech do letadla?“ nedala se odbýt.

Poslouchala jsem ji sotva na půl ucha. V tu chvíli mi to prostě bylo jedno.

Alice tiše záupěla. „Řeknu jí, kam ji vezeš, Edwarde. Vážně to udělám.“

Ztuhl. Pak zvedl hlavu a hněvivě se na svou oblíbenou sestru podíval. „Na to, jak jsi mrňavá, jsi děsně otravná.“

„Nevybírala jsem nejlepší šaty na svatební cestu, aby zůstaly ležet doma,“ odsekla a vzala mě za ruku. „Pojď se mnou, Bello.“

Škubla jsem ji za ruku a stoupla si na špičky, abych ho mohla ještě jednou políbit. Zatahala mě netrpělivě za paži a vlekla mě od něj. Ozvalo se několik uchichtnutí od přihlížejících hostů. Tak jsem to vzdala a nechala se vést do prázdného domu.

Vypadala naštvaně.

„Promiň, Alice,“ omlouvala jsem se.

„Tobě vinu nedávám, Bello.“ Vzdychla. „Asi to neděláš naschvál.“

Zasmála jsem se jejímu zmučenému výrazu a ona se zamračila.

„Díky, Alice. Byla to ta nejkrásnější svatba, jakou kdy kdo měl,“ děkovala jsem jí upřímně. „Všechno bylo naprosto přesné. Jsi ta nejlepší, nejchytřejší, nejtalentovanější sestra na celém světě.“

To ji obměkčilo; široce se na mě usmála. „Jsem ráda, že se ti to líbilo.“

Nahoře už čekaly Renée a Esmé. Všechny tři mi rychle pomohly svléknout šaty a obléknout Alicin sytě modrý komplet na svatební cestu. Byla jsem vděčná, že mi některá z nich vytáhla z vlasů sponky a nechala mi vlasy rozpuštěné, hezky vlnité, a ušetřila mi tak pozdější bolení hlavy. Mamince celou tu dobu bez ustání tekly slzy.

„Zavolám ti, až budu vědět, kam jedeme,“ slíbila jsem jí a objala ji na rozloučenou. Věděla jsem, že tajemství s líbánkami ji asi dohání k šílenství; moje matka nenáviděla tajemství, pokud do nich nebyla zasvěcena.

„Povím ti to, jen co odjede,“ ujistila ji Alice a usmála se, když jsem se zatvářila dotčeně. Taková nespravedlnost, dozvědět se to jako poslední.

„Musíte nás s Philem brzy, brzičko navštívit. Je řada na vás, abyste vyrazili k nám na jih – zase jednou vidět slunce,“ nabádala mě Renée.

„Dneska nepršelo,“ připomněla jsem jí a vyhnula se tak slibům.

„To je zázrak.“

„Všechno je připraveno,“ prohlásila Alice. „Kufry máte v autě – Jasper ho pak přiveze.“ Táhl mě zpátky ke schodům v závěsu s Renée, která mě ještě naposledy objímala.

„Mám tě ráda, mami,“ zašeptala jsem, když jsme scházely dolů. „Jsem tak ráda, že máš Phila. Mějte se tu hezky.“

„Taky tě mám ráda, Bello, miláčku.“

„Sbohem, mami. Mám tě ráda,“ zopakovala jsem s hrdlem staženým.

Edward čekal pod schody. Vzala jsem ho za ruku, ale ještě jsem se vyklonila a rozhlédla se po hloučku, který čekal, aby nám zamával na cestu.

„Tati?“ zeptala jsem se a hledala ho očima.

„Tudy,“ zašeptal Edward. Protáhl mě hloučkem; hosté nám ustupovali z cesty. Našli jsme Charlieho, jak se rozpačitě opírá o stěnu za všemi ostatními. Vypadal, jako kdyby se schovával. Červené kruhy kolem jeho očí vysvětlovaly proč.

„Ach, tati!“

Objala jsem ho kolem pasu, a zase mi začaly téct slzy – dnes večer jsem tolik plakala. Poplácával mě po zádech.

„No tak, no tak, nechceš přece zmeškat letadlo.“

Bylo těžké mluvit s Charliem o lásce – v tom jsme se jeden druhému podobali, převáděli jsme řeč na triviální věci, abychom se vyhnuli trapným výlevům emocí. Ale teď na rozpaky nebyl čas.

„Mám tě ráda navždycky, tati,“ řekla jsem mu. „Nezapomeň na to.“

„Ty na to taky nezapomeň, Bells. Vždycky jsem měl avždycky budu mít.“

Políbila jsem ho na tvář ve stejnou chvíli jako on mě.

„Zavolej mi,“ řekl.

„Brzy,“ slíbila jsem a věděla, že víc prostě slíbit nemůžu. Jenom telefonát. Moji rodiče už mě nikdy nesmí spatřit; budu příliš jiná a mnohem, mnohem nebezpečnější.

„Tak už běž. Ať vám to neuletí.“

Hosté nám udělali znovu uličku. Edward si mě přitáhl těsně k boku, jak jsme odcházeli.

„Jsi připravená?“ zeptal se.

„Jsem,“ odpověděla jsem a věděla, že je to pravda.

Všichni tleskali, když mě Edward políbil ve dveřích. Pak jsme se rozběhli k autu, protože na nás začaly dopadat spršky rýže. Většina šla mimo, ale někdo, asi Emmett, házel s neuvěřitelnou přesností, a já jsem dostala mnoho zásahů zrníčky, která se odrazila Edwardovi od zad.

Auto bylo ozdobené dalšími květinami, které se táhly po celé jeho délce, a dlouhými stuhami, na nichž byl k nárazníku přivázaný tucet bot – od předních návrhářů, zbrusu nových, samozřejmě.

Při nastupování mě Edward chránil před rýží, a jakmile byl uvnitř, vyrazili jsme. Mávala jsem z okýnka a volala „mám vás ráda“ na zápraží, odkud mi mávaly moje rodiny.

Poslední pohled patřil mým rodičům. Phil měl obě paže něžně ovinuté kolem Renée. Ona měla jednu paži pevně

kolem jeho pasu, ale volnou rukou se natáhla a objala i Charlieho. Tolik různých podob lásky, zachycených harmonicky vedle sebe v tomto jediném okamžiku. Dávalo mi to velkou naději do budoucna.

Edward mi stiskl ruku.

„Miluju tě,“ řekl.

Opřela jsem si hlavu o jeho paži. „Proto jsme tady,“ zopakovala jsem jeho slova.

Políbil mě do vlasů.

Jak jsme zabočovali na černou silnici a Edward pořádně šlápl na plyn, uslyšela jsem přes předení motoru hluk, který se ozýval z lesa za námi. Jestli jsem ho slyšela já, pak on určitě taky. Ale mlčel, a ten zvuk se pomalu ztratil v dálce. Taky jsem mlčela.

Pronikavé, srdceryvné vytí sláblo a pak úplně zaniklo.

5. OSTROV ESMÉ

„Houston?“ zeptala jsem se se zvednutým obočím, když jsme přišli ke gatům v Seattlu.

„Jenom mezipřistání,“ uklidňoval mě Edward s úsměvem.

Měla jsem pocit, že jsem sotva usnula, a už mě zase budil. Byla jsem groggy, když mě protahoval terminály, a snažila jsem se nezapomenout, že musím po každém mrknutí znovu otevřít oči. Trvalo mi několik minut, než jsem zase začala vnímat dění kolem sebe, když jsme se zastavili u pultu pro mezinárodní lety, aby nás odbavili k dalšímu letu.

„Rio de Janeiro?“ zeptala jsem se o něco neklidněji.

„Další zastávka,“ sdělil mi.

Let do Jižní Ameriky byl dlouhý, ale pohodlný díky širokým sedadlům první třídy a Edwardovým pažím, které mě celou dobu objímaly. Prospala jsem se a vzbudila se neobvykle čilá, právě když jsme krouživým pohybem sedali na ranvej. Paprsky zapadajícího slunce se šikmo opíraly do okének letadla.

Na letišti jsme nezůstali čekat na další let, jak jsem si myslela. Místo toho jsme si vzali taxi a projížděli temnými, rušnými ulicemi Ria. Neschopná porozumět jediné slovo z Edwardových portugalských pokynů řidiči jsem usoudila, že jedeme přespat do hotelu, než se zase vydáme na cestu. Když jsem na to pomyslela, sevřelo mi žaludek ostré hryzání, které se nápadně podobalo trémě. Taxi pokračovalo hemžícími se davy, až doprava trochu prořídla a my jsme se začali přibližovat k nejzápadnější hranici města, vedoucí k oceánu.

Zastavili jsme v loděnici.

Edward mě vedl kolem dlouhé řady bílých jachet kotvících podél mola. Byla černá noc. Loď, u níž se zastavil, byla menší než ostatní, štíhlejší, zjevně postavená spíš pro rychlou jízdu než pro velké pohodlí. Přesto vypadala luxusněji a půvabněji než ostatní. Edward zlehka skočil dovnitř, třebaže měl v rukou těžká zavazadla. Pustil kufry na palubu a otočil se, aby mi opatrně pomohl přes okraj.

Mlčky jsem sledovala, jak připravuje loď k vyplutí, překvapená jeho zručností a zjevnými zkušenostmi, protože o zálibě v jachtaření se mi nikdy předtím nezmínil. Ovšem on byl prostě dobrý ve všem.

Když jsme vypluli východním směrem na otevřené moře, prošla jsem si v duchu základy zeměpisu. Pokud jsem si pamatovala, na východ od Brazílie toho moc není... dokud se nedostanete do Afriky.

Ale Edward ujížděl rychle vpřed, zatímco světla Ria za námi pohasínala a nakonec úplně zmizela. Jeho tvář opanoval známý radostný úsměv vyvolaný stupňující se rychlostí. Loď se nořila do vln a na mě dopadaly spršky mořské vody.

Zvědavost, kterou jsem tak dlouho přemáhala, nade mnou nakonec zvítězila.

„Pojedeme ještě daleko?“ zeptala jsem se.

Nestávalo se, že by zapomněl, že jsem člověk, ale napadlo mě, jestli nemá v plánu strávit nějakou dobu na moři.

„Ještě asi tak půl hodiny.“ Podíval se mi na ruce, kterými jsem křečovitě svírala sedadlo, a usmál se.

No dobře, pomyslela jsem si. Koneckonců, je to upír. Možná jedeme do Atlantidy.

O dvacet minut později zavolal přes řev motoru moje jméno.

„Bello, koukni tamhle.“ Ukázal přímo před sebe.

Zpočátku jsem rozeznala jenom tmou a bílý odraz měsíce na vodě. Ale když jsem se pozorně zadívala do míst, kam ukazoval, objevila jsem nízký černý obrys, který se zakusoval do záře měsíčního svitu na vlnách. Když jsem přimhouřila oči, spatřila jsem tu siluetu lépe. Rozrostla se do nízkého nepravidelného trojúhelníku, s jednou stranou delší, svažující se do vln pozvolněji. Přijeli jsme blíž a já jsem viděla, že je ten obrys jakoby roztřepený a v lehkém vánku se naklání.

A když jsem pak pořádně zaostřila, začaly mi všechny ty kousky dohromady dávat smysl: před námi z vody vyrostl ostrůvek, mávající palmovými ratolestmi, s pláží bledě zářící ve světle měsíce.

„Kde to jsme?“ zašeptala jsem udiveně, zatímco Edward změnil kurz a zamířil k severní straně ostrova.

Slyšel mě i přes hluk motoru a roztáhl ústa do širokého úsměvu, až mu v měsíčním světle zasvítily zuby.

„Tohle je ostrov Esmé.“

Loď výrazně zpomalila a přesně dosedla na místo u krátkého mola postaveného z dřevěných prken, vybělených měsícem. Motor ustal a ticho, které následovalo, bylo hluboké. Nebylo slyšet nic než vlny pleskající zlehka o člun a šumění větříku v palmách. Vzduch byl teplý, vlhký a voňavý – jako pára, která zůstane po horké sprše.

„Ostrov *Esmé*?“ Mluvila jsem tiše, ale stejně mi hlas v té tiché noci zněl příliš silně.

„Dar od Carlislea – Esmé nám nabídla, že si ho můžeme vypůjčit.“

Dar. Kdo dává ostrov jako dar? Zamračila jsem se. Dosud mi nedošlo, že se Edward svou neskutečnou štědrost měl od koho naučit.

Postavil kufry na molo a pak se otočil zpátky a s oslnivým úsměvem se natáhl pro mě. Místo aby mě vzal za ruku, zvedl si mě do náruče.

„Neměl bys s tímhle počkat až přes práh?“ zeptala jsem se udýchaně, zatímco on zlehka vyskočil z lodi.

Zakřenil se. „Jsem prostě důkladnost sama.“

Popadl rukojeti obou velkých lodních kufrů do jedné ruky, druhou si mě tiskl na prsa, a nesl mě po molu na bledou písčitou pěšinu, která vedla temnou vegetací.

Chvilku v té džungli byla jen tma jako v pytli, ale pak jsem před námi spatřila teplé světlo. Rázem mi došlo, že vychází z domu – dva jasné pravidelné čtverce byla široká okna rámuující vstupní dveře – a hned na mě zase zaútočila tréma, silněji než předtím, horší, než když jsem si myslela, že máme namířeno do hotelu.

Srdce mi slyšitelně bušilo do žeber a dech jako by se mi v krku zadrhával. Cítila jsem na tváři Edwardův pohled, ale za nic na světě bych se mu teď nekoukla do očí. Zírala jsem přímo před sebe a nic neviděla.

Nezeptal se, na co myslím, což pro něj nebylo typické. Usoudila jsem, že je možná právě tak nervózní, jako jsem najednou byla já.

Postavil kufry na hlubokou verandu, aby otevřel dveře – bylo odemčeno.

Podíval se na mě, počkal, až se mu podívám do očí, a pak překročil práh.

Nesl mě domem a cestou rozsvěcel světla. Ani jsme nedutali. Dům mi na první pohled připadal docela velký na tak malý ostrov, a tak nějak povědomý. Už jsem si zvykla na škálu bleďých odstínů na bleďém podkladě, kterou měli Cullenovi rádi; připadalo mi to tu jako u nich doma. Nedokázala jsem se ovšem soustředit na žádné podrobnosti. Divoké tepání pulzu v uších mi všechno trochu rozmazávalo.

Pak se Edward zastavil a rozsvítil poslední světlo.

Pokoj byl velký a bílý a protější stěna byla téměř celá prosklená – standardní dekor pro mé upíry. Venku jasně svítil měsíc do bílého písku a jen pár metrů od domu se třpytily vlny. Ale toho jsem si skoro nevšimla. Zaměřila jsem se na obrovskou bílou postel uprostřed místnosti, ověšenou vzdouvajícími se oblaky sítí proti komárům.

Edward mě postavil na nohy.

„Já... dojdu pro kufry.“

V místnosti bylo příliš teplo a větší dusno než venku v tropické noci. Na zátylku mi vyrazila kapka potu. Udělala jsem pár kroků před sebe, pak jsem natáhla ruku a dotkla se nadýchané moskytiéry. Bůhvíproč jsem cítila potřebu se přesvědčit, že je to všechno skutečné.

Neslyšela jsem Edwarda se vrátit. Najednou mě jeho studený prst pohladil po zátylku a setřel tu kapičku potu.

„Je tady trochu horko,“ řekl omluvně. „Myslel jsem... že to tak bude lepší.“

„Důkladnost sama,“ zamumlala jsem šepem a on se uchechtl. Jeho smích zněl nervózně, což se mu nepodobalo.

„Snažil jsem se myslet na všechno, co by nám to... usnadnilo,“ přiznal.

Hlasitě jsem polkla, stále jsem se na něj nedokázala podívat. Už měl někdy někdo takovou svatební noc?

Odpoověď jsem znala. Ne. Nikdo.

„Napadlo mě,“ řekl Edward pomalu, „jestli... napřed... by ses třeba se mnou nechtěla vykoupat při měsíčku?“ Zhluboka se nadechl a hlas měl uvolněnější, když zase promluvil. „Voda bude velmi teplá. Tahle pláž se ti bude líbit.“

„To zní hezky.“ Hlas se mi zlomil.

„Možná bys teď chtěla chvíličku jen pro sebe... Pro člověka to byla dlouhá cesta.“

Prkenně jsem přikývla. Vážně jsem jen slabý člověk; pár minut o samotě mi prospěje.

Přejel mi rty po krku, těsně pod uchem. Krátce se zasmál a jeho studený dech mě pošimral na přehřáté kůži. „Ať vám to netrvá moc dlouho, paní Cullenová.“

Trochu jsem sebou trhla při zvuku svého nového přijmení.

Znovu mi přejel rty po krku až na rameno. „Počkám na tebe ve vodě.“

Přešel k francouzskému oknu, které vedlo přímo na písečnou pláž. Cestou si stáhl košili, hodil ji na podlahu, a pak se protáhl dveřmi do měsíčního světla. Dusný slaný vzduch v místnosti se jeho odchodem rozvířil.

Vzplála mi kůže jako oheň? Musela jsem se podívat, abych se přesvědčila. Ne, nehořela jsem. Alespoň ne viditelně.

Připomněla jsem si, že mám dýchat, a pak jsem vrávorala k obřímu kufru, který Edward otevřel na nízké bílé komodě. Musel být můj, protože moje stará známá taška na toaletní potřeby ležela přímo na vrchu a taky tam byla spousta růžové, ale nepoznávala jsem jediný kus svého oblečení. Jak jsem se prohrabávala úhledně složenými komínky – a hledala něco známého a pohodlného, třeba staré tepláky – zarazilo mě, že je to samá krajka a jemný satén. Prádlo. Nebo spíš prádlo, sexy a s francouzskými visačkami.

Nevěděla jsem jak ani kdy, ale jednoho dne mi za tohle Alice zaplatí.

Vzdala jsem to, šla jsem do koupelny a vykoukla ven dlouhými okny, která vedla na stejnou pláž jako francouzské okno z pokoje. Neviděla jsem ho; říkala jsem si, že bude pod vodou; nepotřeboval se vynořovat a nadechovat jako smrtelník. Nahoře na nebi se měsíc skoro v úplňku skláněl k jedné straně. Písek v jeho světle bíle zářil. Můj pohled upoutal drobný pohyb – přes zakřivený kmen jedné z palm, které lemovaly pláž, byly přehozeny jeho zbývající šaty a pohupovaly se ve vánku.

Kůži mi zase poplilo horko.

Párkrát jsem se zhluboka nadechla a pak jsem se vrátila k zrcadlům nad dlouhou řadou pultů. Vypadala jsem přesně jako ten, kdo prospal celý den v letadle. Našla jsem si kartáč a šhubavými pohyby rozčesávala zacuchaný účes na zátylku, dokud nebyl hladký a štětiny kartáče plné vlasů. Pečlivě jsem si vyčistila zuby, dvakrát. Pak jsem si opláchla obličej a postříkala si vodou zátylek, abych ho trochu zchladila. Bylo to tak příjemné, že jsem si omyla i paže a nakonec jsem to vzdala a dala si sprchu. Věděla jsem, že je směšné sprchovat se, když se jdu za chvíli koupat, ale potřebovala jsem se uklidnit a horká voda byla spolehlivý způsob, jak toho dosáhnout.

Také oholit si nohy mi připadalo jako docela dobrý nápad.

Když jsem byla hotová, popadla jsem z pultu obrovskou bílou osušku a ovinula si ji pod pažemi kolem těla.

Pak jsem se ocitla před dilematem, které jsem dosud neřešila. Co si mám vzít na sebe? Jasně že ne plavky. A znovu se obléknout se mi zdálo docela hloupé. Na věci, které mi sbalila Alice, jsem nechtěla ani pomyslet.

Dýchání se mi začalo zase zrychlovat a ruce se mi roztráslly – a zklidňující účinky sprchy byly rázem ty tam. Začalo mi být trochu na omdlení, panická ataka nebyla daleko. Posadila jsem se ve velké osušce na studenou dlažbu a sklonila hlavu mezi kolena. Modlila jsem se, aby se nerozhodl jít se po mně podívat, než se stihnu dát dohromady. Dovedla jsem si představit, co by si myslel, kdyby mě tu takhle viděl zmatkovat.

Nebylo by pro něj těžké přesvědčit sám sebe, že děláme chybu.

A já jsem se neděsila proto, že bych si myslela, že děláme chybu. Vůbec ne. Děsila jsem se, protože jsem neměla ponětí, jak se to dělá, a bála jsem se vyjít z pokoje a vrhnout se do toho po hlavě. Obzvlášť ve francouzském prádle. Věděla jsem, že na *to* ještě nejsem připravená.

Jako kdybych měla vyjít na jeviště před tisíce diváků, a neznat text.

Jak to lidé dělají – spolknou všechny své obavy a bezpodmínečně důvěřují tomu druhému navzdory veškeré nedokonalosti a strachu, který mají – bez té naprosté odevzdanosti, které se mi od Edwarda dostávalo? Kdyby tam venku nebyl Edward, kdybych každou buňkou svého těla nevěděla, že mě miluje stejně tak, jako já miluji jeho – bezpodmínečně, neodvolatelně a – buďme upřímní, iracionálně –, nikdy bych nebyla schopná z té podlahy vstát.

Ale *byl* to Edward tam venku, a tak jsem si pro sebe zašepkala „Nebud’ srab“ a vyškrábala jsem se na nohy. Uvázala jsem si osušku pevněji kolem těla a vyšla odhodlaně z koupelny. Kolem kufru plného kraje a velké postele, na které jsem se ani nepodívala. Prošla jsem otevřenými prosklenými dveřmi do písku jemného jako prach.

Všechno bylo černobílé, vyšisované měsíčním světlem. Pomalu jsem kráčela po teplém prachu a zastavila se vedle zakřiveného stromu, u kterého si nechal šaty. Položila jsem ruku na hrubou kůru a zkontrolovala dýchání, abych se ujistila, že je vyrovnané. Nebo dostatečně vyrovnané.

Podívala jsem se přes nízké vlnky, v té tmě úplně černé, a hledala jsem ho.

Nebylo těžké ho najít. Stál zády ke mně, po pás v pŕlnoční vodě, a díval se nahoru na oválný měsíc. V sinálém světle měsíce byla jeho pokožka dokonale bílá jako písek, jako měsíc sám, a jeho mokré vlasy vypadaly černé jako oceán. Stál bez hnutí, ruce mu spočívaly dlaněmi na hladině; kolem něj se lámaly nízké vlnky, jako by byl z kamene. Dívala jsem se

na hladké linie jeho zad, ramenou, paží, krku, jeho dokonalou postavu...

Kůže už mi nehořela náhlým plamenem – oheň teď doutnal pomalu a hluboko ve mně, až pohltil všechny mé rozpačky, mou plachou nejistotu. Bez váhání jsem si nechala osušku sklouznout po těle, přehodila ji přes strom s jeho oblečením a vstoupila do bílého světla; byla jsem v něm také bledá jako sněžný písek.

Neslyšela jsem zvuky svých kroků, když jsem přicházela k vodě, ale Edward asi ano. Neotočil se. Drobné vlnky se mi čeřily u nohou a já jsem viděla, že měl pravdu – voda byla velmi teplá, jako ve vaně. Vstoupila jsem do ní, opatrně našlapujíc po neviditelném mořském dně, ale moje obava byla zbytečná; písek byl všude dokonale hladký. Dno se lehce svažovalo k místu, kde stál Edward. Kráčela jsem slabým proudem, až jsem se ocitla vedle něj, a pak jsem položila ruku zlehka přes jeho studenou dlaň.

„To je krásá,“ vydechla jsem a zadívala se na měsíc.

„Jde to,“ odpověděl nevzrušeně. Pomalu se otočil tělem ke mně; tím pohybem rozčeřil drobné vlnky, které mi narážely na kůži. Z ledového obličeje na mě hleděly stříbrné oči. Obrátil dlaň a naše prsty se pod hladinou propletly. Voda byla tak teplá, že mi ani nenaskočila husí kůže jako obvykle.

„Ale slovo *krása* bych nepoužil,“ pokračoval. „Co je krásá měsíce v porovnání s tebou...“

Pousmála jsem se, pak jsem zvedla volnou ruku – už se mi nechvěla – a položila jsem mu ji na srdce. Bílá na bílé; konečně jsme se k sobě hodili. Při mém teplém dotyku se malinko zachvěl. Jeho dech zhrubl.

„Slíbil jsem, že to *zkusíme*,“ zašeptal, najednou napjatý. „Jestli... jestli ti něco udělám, jestli tě to bude bolet, musíš mi to okamžitě říct.“

Vážně jsem přikývla a dívala se mu přitom do očí. Udělala jsem další krok ve vlnách a opřela si mu hlavu o prsa.

„Neboj se,“ zašeptala jsem. „Patříme k sobě.“

Najednou mě přemohla pravda mých vlastních slov. Tento okamžik byl tak dokonalý, tak správný, nebylo možné o něm pochybovat.

Ovinul paže kolem mě a tiskl mě k sobě; léto a zima. Měla jsem pocit, jako by každým nervovým zakončením v mém těle proudila elektřina.

„Navěky,“ souhlasil a jemně nás stáhl do hlubší vody.

Ráno mě probudilo slunce, které mě páliło do nahých zad. Bylo pozdní dopoledne, možná dokonce odpoledne, nebyla jsem si jistá. Všechno kromě času mi ovšem jasné bylo; věděla jsem přesně, kde jsem – ležela jsem v té široké bílé posteli ve velké místnosti, do které otevřenými dveřmi proudilo zářivé sluneční světlo. Oblaka baldachýnu tlumila jeho svit.

Neotevřela jsem oči. Byla jsem tak šťastná, že se mi na tom nechtělo vůbec nic měnit. Bylo slyšet jenom šplouchající vlny zvenčí, naše dýchání, tlukot mého srdce...

Cítila jsem se pohodlně, i s pečícím sluncem. Edwardova studená kůže dokonale vyrovnávala tu horkost. Ležet mu na studených prsou, jeho paže ovinuté kolem sebe, mi připadalo tak lehké a přirozené. Líně jsem přemítala, čeho jsem se to včera v noci tak bála. Všechny moje obavy mi teď připadaly přinejmenším pošetilé.

Jemně mi přejížděl prsty po křivkách páteře a já jsem poznala, že ví, že jsem vzhůru. Nechala jsem oči zavřené, objala jsem ho pevněji kolem krku a přitiskla se k němu blíž.

Nepromluvil; jeho prsty se mi pohybovaly po zádech nahoru a dolů, stěží se jich dotýkaly, jak mi lehce kreslil po kůži.

Klidně bych tu takhle ležela napořád a nikdy neporušila tenhle okamžik, ale moje tělo mělo jiné úmysly. Zasmála jsem se svému netrpělivému žaludku. Připadalo mi přizemní mít hlad po tom všem, co se minulou noc stalo. Jako když přistanete zpátky na zem z nějaké velké výšky.

„Co je tu k smíchu?“ zašeptal a stále mi hladil záda. Zvuk

jeho hlasu, vážný a chraplavý, s sebou přinesl záplavu vzpomínek na noc, a já jsem ucítila, jak mi červená obličej i krk.

Místo odpovědi na jeho otázku mi zakručelo v žaludku. Zasmála jsem se znovu. „Bohužel svou lidskost nedokážu dlouho držet na uzdě.“

Čekala jsem, že se zasměje se mnou, ale neudělal to. Přes mnoho vrstev blaženosti, která mi zamotala hlavu, mi pomalu začínalo docházet, že kolem mé prozářené bubliny čirého štěstí panuje jiná atmosféra.

Otevřela jsem oči; první věc, kterou jsem viděla, byla bleďá, skoro stříbřitá kůže jeho krku, oblouk jeho brady nad mým obličejem. Čelist měl napjatou. Nadzdvihla jsem se na loktu, abych mu viděla do tváře.

Zíral na nadýchaný baldachýn nad námi a nepodíval se na mě, když jsem pozorovala jeho vážné rysy. Ve tváři měl zděšení – až jsem sebou trhla.

„Edwarde,“ řekla jsem a trochu jsem se zajíkla, „co se děje? Co se stalo?“

„Musíš se ještě ptát?“ Jeho hlas byl tvrdý, cynický.

Můj první instinkt, výsledek celoživotní nejistoty, bylo přemítat, co jsem provedla. Procházela jsem v duchu všechno, co se stalo, ale nenašla jsem v paměti jedinou falešnou notu. Všechno to bylo jednodušší, než bych čekala; zapadli jsme do sebe jako kousky skládanky, jako by naše těla byla stvořena jedno pro druhé. Cítila jsem tiché zadostiučinění – byli jsme fyzicky kompatibilní, stejně jako ve všech ostatních ohledech. Oheň a led, schopné existovat spolu, aniž by se navzájem zničily. Další důkaz, že k němu patřím.

Nenapadlo mě nic, čím bych si vysloužila tak přísný a studený pohled. Co mi uniklo?

Prstem uhladil ustarané vrásky na mém čele.

„Na co myslíš?“ zašeptal.

„Zlobíš se. Já to nechápu. Co jsem...?“ nedokázala jsem dokončit větu.

Přimhouřil oči. „Jak moc tě to bolí, Bello? Pravdu – nesnaž se to zlehčovat.“

„Bolí?“ opakovala jsem; hlas se mi zhoupł do výšky, jak mě to slovo zaskočilo.

Zvedl obočí a rty měl pevně sevřené.

Udělal jsem rychlou kontrolu, protáhla jsem si automaticky tělo, napjala a uvolnila svaly. Byla jsem ztuhlá a leckde mě bolelo, to byla pravda, ale spíš převládal podivný pocit, že se mi všechny kosti uvolnily z kloubů a moje tělo získalo konzistenci medúzy. Nebylo to nepříjemné.

A tak mě trochu rozzlobilo, že mi kazí tohle nejdokonalejší ráno v životě nějakými pesimistickými předpoklady.

„Jak jsi na to přišel? Nikdy mi nebylo líp.“

Zavřel oči. „Nech toho.“

„A čeho?“

„Přestaň dělat, že nejsem zrůda, když jsem tohle dovolil!“

„Edwarde!“ zašeptala jsem, teď už opravdu rozzlobená. Vláčel mé rozjasněné vzpomínky temnotou, chtěl je pošpinit. „Tohle už nikdy neříkej.“

Neotevřel oči; jako kdyby mě nechtěl vidět.

„Podívej se na sebe, Bello. Pak mi řekni, že nejsem zrůda.“

Ublížená a šokovaná jsem ho poslechla a pak nevěřicně vydechla.

Co se mi to stalo? Nechápala jsem, odkud se vzal ten nadýchaný bílý sníh, který se mi lepil na kůži. Zatrásla jsem hlavou a z vlasů se mi snášel vodopád něčeho bílého.

Stiskla jsem jeden ten měkký bílý kousíček mezi prsty. Bylo to prachové peříčko.

„Proč mám na sobě to peří?“ zeptala jsem se zmateně.

Netrpělivě vydechl. „Prokousl jsem polštář. Nebo dva. Ale o tom nemluví.“

„Tys... prokousl polštář? Proč?“

„Koukni, Bello!“ skoro zavrčel. Vzal mě za ruku – velmi opatrně – a natáhl mi paži. „Koukni na *tohle*.“

Tentokrát jsem pochopila, co měl na mysli.

Pod popraškem peří mi na bledé kůži paže začínaly rozkvétat velké nafialovělé modřiny. Očima jsem sledovala

cestičku, kterou mi tvořily k rameni, pak dolů přes žebra. Vytáhla jsem ruku, abych si prohlédla zbarvení levého předloktí, a sledovala jsem, jak bledne, když se ho dotknu, a pak se znovu objeví. Trochu to bolelo.

Tak lehce, že se mě sotva dotýkal, pokládal Edward ruku na modřiny na mé paži, jednu po druhé, a přikládal své dlouhé prsty k otiskům, které se s nimi přesně shodovaly.

„No tohle,“ podivila jsem se.

Snažila jsem se na to vzpomenout – vzpomenout si na bolest –, ale nemohla jsem. Nemohla jsem si vybavit žádný okamžik, kdy by mi jeho sevření připadalo příliš pevné, jeho ruce příliš tvrdé. Jenom jsem si pamatovala, že jsem chtěla, aby mě držel pevněji, a působilo mi rozkoš, když mě poslechl...

„Je mi to... tak líto, Bello,“ zašeptal, zatímco jsem zírala na modřiny. „Moc dobře jsem to věděl. Neměl jsem –“ Vydal ze sebe tichý hrdelní zvuk. „Je mi to líto víc, než ti dokážu vypovědět.“

Zakryl si obličej paží a úplně zkameněl.

Seděla jsem dlouhou chvíli v naprostém úžasu a snažila se smířit – teď, když jsem to pochopila – s jeho zoufalstvím. Tolik se to lišilo od toho, co jsem cítila já, že jsem to nedokázala přijmout.

Šok postupně odezněl a nic po něm nezbylo. Jen prázdnota. Moje mysl byla prázdná. Nedokázala jsem vymyslet, co bych mu řekla. Jak bych mu to měla správně vysvětlit? Jak bych ho mohla naplnit štěstím, které sama prožívám – nebo které jsem prožívala ještě před chvilkou?

Dotkla jsem se jeho paže, ale on nereagoval. Ovinula jsem mu prsty kolem zápěstí a snažila se stáhnout mu paži z obličeje, ale to bych stejně tak mohla tahat za ruku sochu.

„Edwarde.“

Nepohnul se.

„Edwarde?“

Nic. No, tak to tedy bude monolog.

„*Mně* to není líto, Edwarde. Já jsem... ani ti to nedokážu

řict. Jsem *tak* šťastná. To se ani nedá vypovědět. Nezlob se. Nezlob. Mně je vážně f–

„Neříkej slovo *fajn*.“ Jeho hlas byl chladný. „Jestli si ceníš mojí duševní přičetnosti, tak neříkej, že ti je fajn.“

„Ale mně je,“ zašeptala jsem.

„Bello,“ skoro zasténal. „Nech toho.“

„Ne. Ty toho nech, Edwarde.“

Posunul paži; jeho zlaté oči se na mě obezřetně podívaly.

„Nekaž to,“ řekla jsem mu. „Já jsem šťastná.“

„Už jsem to zkazil,“ zašeptal.

„Přestaň,“ odsekla jsem.

Slyšela jsem, jak zaskřípal zuby.

„No tak!“ záupěla jsem. „Proč už mi nedokážeš číst myšlenky? To je tak *nevýhodné*, být mentálně němá!“

Trochu vykulil oči, moje slova ho zaujala.

„To je mi novinka. Jsi ráda, že ti nemůžu číst myšlenky.“

„Dneska ne.“

Díval se na mě. „Proč?“

Rozhodila jsem frustrovaně ruce a pocítila bolest v rameni, které jsem si ovšem nevšímala. „Protože všechna tahle úzkost by byla úplně zbytečná, kdybys dokázal vidět, jak se právě cítím! Nebo aspoň jak jsem se před pěti minutami cítila. *Byla* jsem dokonale šťastná. Totálně a úplně, blažeností celá bez sebe. Teď – no, vlastně jsem docela naštvaná.“

„Taky *máš proč* se zlobit.“

„No, dobře, tak mám. Už se ti ulevilo?“

Vzdychl. „Ne. Nevěřím, že by mi teď něco mohlo zvednout náladu.“

„*Tohle*,“ odsekla jsem. „Přesně tohle mi vadí, pro tohle se teď zlobím. Otrávilš mě, Edwarde.“

Zdvihl oči v sloup a zavrtěl hlavou.

Zhluboka jsem se nadechla. Teď už jsem tu bolest cítila víc, ale nebylo to tak hrozné. Asi jako po dni stráveném v posilovně. To jsem absolvovala s Renée, když si usmyslela, že bude provozovat fitness. Šedesát pět výpadů s pětikilovou

činkou v každé ruce. Druhý den jsem nemohla chodit. Tohle nebylo ani z poloviny tak bolestivé.

Spolkla jsem svou podrážděnost a snažila se ho uchlácho-
lit. „Věděli jsme, že to nebude jednoduché. Myslela jsem, že
se to rozumí samo sebou. Ale – ono to bylo snadnější, než
jsem si myslela. A tohle vážně nic není.“ Přejela jsem si prsty
po paži. „Myslím, že napoprvé, vzhledem k tomu, že jsme
nevěděli, co čekat, jsme si vedli úžasně. S trochou cviku –“

Jeho výraz najednou tak ožil, že jsem se odmlčela v půli věty.

„Rozumí samo sebou? Tys něco takového čekala, Bello?
Tušila jsi, že ti ublížím? Myslela sis, že to bude horší?
Považuješ experiment za úspěšný, protože jsi ho přežila?
Žádná zlomená kost – to se rovná vítězství?“

mlčela jsem a nechala ho, aby to ze sebe dostal. Pak jsem
ještě chvíli počkala, než se mu dýchání vrátilo zpátky k nor-
málu. Když jsem mu viděla na očích, že už je klidnější, odpov-
věděla jsem pomalu, pečlivě volenými slovy.

„Nevěděla jsem, co očekávat – ale rozhodně jsem netušila,
jak... jak... jak nádherné a dokonalé to bude.“ Hlas mi ztlchl
na šepot, očima jsem sklouzla z jeho obličeje dolů na své
ruce. „Tedy, nevím, jaké to bylo pro tebe, ale já jsem to vní-
mala takhle.“

Studený prst mi zvedl bradu.

„Tohle ti dělá starosti?“ ucedil skrz zuby. „Že jsem si to
neužil?“

Moje oči zůstávaly sklopené. „Já vím, že to není to samé.
Ty nejsi člověk. Jenom jsem se snažila vysvětlit, že jako člo-
věk, no, zkrátka že si nedovedu představit, že by v lidském
životě mohlo být ještě něco lepšího.“

mlčel tak dlouho, že jsem nakonec musela vzhlednout.
Jeho obličej byl teď měkčí, zamyšlený.

„Koukám, že toho je víc, zač se musím omlouvat.“ Zamračil
se. „Ani ve snu mě nenapadlo, že si moje výčitky za to, co
jsem ti provedl, vyložíš tak, že pro mě tahle noc asi nebyla...
no, nejlepší nocí mé existence. Ale nechci na ni vzpomínat
takhle, když jsem ti tak...“

Rty se mi trochu povytáhly v koutcích. „Vážně? Nejlepší ze všech?“ zeptala jsem se tiše.

Vzal mi obličej do dlaní a pátravě se na mě zadíval. „Když jsme spolu uzavřeli dohodu, šel jsem si promluvit s Carlislem, doufal jsem, že mi pomůže. Samozřejmě mě varoval, že to pro tebe bude velmi nebezpečné.“ Po tváři mu přelétl stín. „Ovšem důvěřoval mi – a já jsem si jeho důvěru nezasloužil.“

Chtěla jsem protestovat, a on mi položil dva prsty přes rty, než jsem mohla něco říct.

„Také jsem se ho ptal, co bych od toho měl čekat já. Nevěděl jsem, jaké to pro mě bude... když jsem upír.“ Nešťastně se usmál. „Carlisle mi řekl, že je to velmi silný zážitek, kterému se nic nepodobá. Upozornil mě, že tělesná láska je něco, co bych neměl brát na lehkou váhu. Silné emoce mě mohou změnit, a s trvalými následky. Ale uklidnil mě, že se toho nemusím bát – ty už jsi mě úplně změnila.“ Tentokrát byl jeho úsměv upřímnější.

„Mluvil jsem taky s bratry. Řekli mi, že je to velká rozkoš. To nejlepší hned po pití lidské krve.“ Mezi obočím se mu objevila vráska. „Ale já jsem ochutnal tvou krev, a žádná krev nemůže být mocnější než tohle... Nemyslím, že by se přímo pletli. Jenom to pro nás bylo jiné. Zažili jsme něco víc.“

„*Bylo* to víc. Bylo to všechno.“

„To však nemění nic na tom, že to nebylo správné. I kdyby ses při tom cítila tak, jak říkáš.“

„Co má tohle znamenat? Myslíš, že si to vymýšlím? Proč?“

„Abys mi ulevila od pocitu viny. Nemůžu ignorovat důkazy, Bello. Ani to, jak se stále snažíš zlehčovat každou mou chybu.“

Vzala jsem ho za bradu a naklonila ji tak, že naše obličejové byly pár centimetrů od sebe. „Poslouchej mě, Edwarde Cullene. Já kvůli tobě nic nepředstírám, jasné? Ani jsem nevěděla, že bych ti měla zlepšovat náladu, dokud jsi nezačal se vším tím lamentováním. Já jsem nikdy v životě nebyla tak šťastná – nebyla jsem tak šťastná, ani když ses rozhodl, že mě miluješ víc, než mě toužíš zabít, ani to první ráno, kdy jsem se

vzbudila a tys tam na mě čekal... Ani když jsem slyšela tvůj hlas v baletním studiu“ – škulbl sebou při staré vzpomínce na mé osobní setkání s lovcím upírem, ale já jsem pokračovala – „ani když jsi řekl ‚Ano‘ a já jsem si uvědomila, že tím tě získávám navždycky. To jsou nejšťastnější vzpomínky, které mám, a tohle je lepší než kterákoliv z nich. Tak se s tím prostě smíř.“

Dotkl se zamračené vrásky mezi mým obočím. „Teď se kvůli mně trápíš. To jsem nechtěl.“

„Sám se tím týráš. To je jediná věc, která je tu teď špatně.“

Přimhouřil oči, pak se zhluboka nadechl a přikývl. „Máš pravdu. Minulost je minulost a já už ji nezměním. Nemá smysl, abych ti svými pocity kazil hezké chvíle. Odted' budu dělat, co bude v mých silách, abys byla zase šťastná.“

Pozorovala jsem podezíravě jeho obličej a on mi věnoval upřímný úsměv.

„Co bude v tvých silách, abych byla zase šťastná?“

V tu chvíli mi zakručelo v žaludku.

„Máš hlad,“ řekl rychle. Vyskočil z postele a přitom za sebou zvedl oblak peří. Což mi něco připomnělo.

„Hele, proč ses vlastně rozhodl ničit Esmé polštáře?“ zeptala jsem se, posadila se a vytřásala si další peří z vlasů.

Už měl na sobě volné khaki kalhoty a stál u dveří, prohroboval si vlasy a vytahoval z nich peříčka.

„Nevím, že bych se v noci o něčem rozhodoval,“ zašeptal. „Máme štěstí, že to byly jenom polštáře, a ne ty.“ Zhluboka se nadechl a pak zavrtěl hlavou, jako kdyby setřásal ošklivé myšlenky. Tvář se mu roztáhla do věrohodného úsměvu, ale tušila jsem, že se musí moc přemáhat, aby ho vyloudil.

Opatrně jsem sklouzla z vysoké postele a znovu se protáhla. Tentokrát už jsem si lépe uvědomovala bolest a místa, odkud se ozývá. Slyšela jsem, jak zatajil dech. Odvrátil se ode mě, ruce sevřené v pěst, kotníky bílé.

„To vypadám tak strašně?“ zeptala jsem se a snažila se o veselý tón. Začal zase dýchat, ale neotočil se, asi nechtěl, abych viděla, jak se tváří. Šla jsem se do koupelny prohlédnout.

Zírala jsem na své nahé tělo v celoplošném zrcadle vedle dveří.

Už jsem na tom rozhodně byla hůř. Přes jednu lícní kost se mi táhl slabý stín, rty jsem měla trochu nateklé, ale kromě toho byl můj obličej v pořádku. Zbytek těla jsem měla ozdobený modrofialovými fleky. Soustředila jsem se na modřiny, které bude nejtěžší zakrýt – na pažích a ramenou. Nebyly tak hrozné. Mně se kůže zbarví snadno. V době, kdy se modřina ukáže, většinou už ani nevím, jak jsem k ní přišla. Samozřejmě, tyhle se teprve vybarvují. Zítra budu vypadat ještě mizerněji. To nám věci nijak neusnadní.

Podívala jsem se pak na vlasy a zaskučela jsem.

„Bello?“ Stál vedle mě ve chvíli, kdy jsem ze sebe vydala ten zvuk.

„Tohle z vlasů *nikdy* nedostanu!“ ukázala jsem si na hlavu, která vypadala, jako kdyby se mi tam uhnízдила slepice. Začala jsem si vybírat peříčka.

„Hlavně že máš starost o vlasy,“ zamumlal, ale přistoupil ke mně a pomáhal mi, šlo mu to mnohem rychleji.

„Jak to, že ses tomuhle nesmál? Vypadám směšně.“

Neodpověděl; jenom dál vytahoval. Stejně jsem znala odpověď – v téhle náladě by ho nerozesmálo nic.

„Tohle k ničemu nevede,“ vzdychla jsem si po chvílce. „Je to celé zaschlé. Pokusím se to vymýt.“ Otočila jsem se a ovinula paže kolem jeho studeného pasu. „Chceš mi pomoci?“

„Radši ti půjdu obstarat něco k jídlu,“ řekl tiše a jemně se mi vyvinul z objetí. Vzdychla jsem, ale už byl pryč.

Vypadalo to, že je po líbáncích. Při té myšlence mi v krku vyrostl knedlík.

Když jsem se zbavila skoro všeho peří a oblékla do neznámých bílých bavlněných šatů, které zakrývaly ty nejhorší fialové skvrny, vydala jsem se tam, odkud se linula vůně vajíček, slaniny a čedaru.

Edward stál u nerezového sporáku a právě přendával omeletu z pánve na světle modrý talíř ležící na lince. Vůně

jídla mě přemohla. Měla jsem pocit, že bych dokázala sníst i talíř s pánví; žaludek mi hlady zpíval.

„Tady máš,“ řekl. Otočil se s úsměvem na tváři a postavil talíř na malý kachlový stoleček.

Posadila jsem se na jednu ze dvou kovových židlí a začala jsem do sebe házet horká vejce. Pálila mě v krku, ale bylo mi to jedno.

Posadil se naproti mně. „Nekrmím tě dost často.“

Polkla jsem a pak jsem mu připomněla: „Spala jsem. Tohle je mimochodem vážně dobrota. Úžasné, na někoho, kdo nic nejí.“

„Kluci v akci,“ prozradil a oslnil mě mým nejoblíbenějším pokřiveným úsměvem.

Byla jsem šťastná, že ten úsměv vidím, šťastná, že se mi zase začíná vracet ten starý dobrý Edward.

„Odkud máš ta vajíčka?“

„Požádal jsem úklidovou četou, aby zásobila kuchyni. To bylo v tomhle domě poprvé. Budu je muset požádat, aby uklidili to peří...“ Odmlčel se s pohledem upřeným na nějaké místo nad mou hlavou. Neodpověděla jsem, bála jsem se, abych neřekla něco, co by ho zase vytočilo.

Snědla jsem všechno, ačkoli toho udělal dost pro dva.

„Děkuju,“ řekla jsem mu. Naklonila jsem se přes stůl, abych ho políbila. Automaticky mi polibek oplatil a pak na jednou ztuhl a odklonil se.

Zaskřípala jsem zuby a otázka, kterou jsem položila, zněla jako obvinění. „Ty už se mě nedotkneš, co budeme tady, že ne?“

Zaváhal, pak se pousmál a zvedl ruku, aby mě pohladil po tváři. Jeho prsty jemně spočinuly na mé kůži a já jsem se neubránila tomu, abych mu nevtiskla obličej do dlaně.

„Ty víš, že takhle jsem to nemyslela.“

Vzdychl a spustil ruku. „Já vím. A pochopila jsi dobře.“ Odmlčel se a lehce pozvedl bradu. A pak promluvil s pevným odhodláním. „Nebudu se s tebou milovat, dokud nebudeš proměněná. Už ti nikdy neublížím.“

6. ROZPTYLOVÁNÍ

Moje rozptylování se na ostrově Esmé stalo prioritou číslo jedna. Potápěli jsme se (no, já jsem plavala se šnorchlem v puse, zatímco on předváděl svou nekonečnou schopnost obejít se bez kyslíku). Prozkoumali jsme malou džungli, která obklopovala skalnatý vrcholek. Šli jsme se podívat na papoušky, kteří žili pod zeleným příkrovem na jižním konci ostrova. Sledovali jsme západ slunce ze skalnaté západní zátoky. Plavali jsme se sviňuchami, které si tam hrály v teplých mělkých vodách. Tedy alespoň já; když byl ve vodě Edward, sviňuchy zmizely, jako kdyby se tam objevil žralok.

Věděla jsem, co se děje. Snažil se mě rozptýlit, zabavit, abych ho pořád neotravovala kvůli sexu. Kdykoliv jsem se ho snažila přemluvit, abychom se jen tak svalili k velkoplošné plazmové televizi a koukali na některé z milionu DVD, co tam měli, lákal mě z domu kouzelnými slovy jako *korálové útesy, podmořské jeskyně a mořské želvy*. Chodili jsme, chodili a chodili celý den, takže když slunce konečně zapadlo, byla jsem vždycky vyhladovělá a vyčerpaná.

Každý večer jsem usínala nad talířem hned poté, co jsem dojedla večeři; jednou jsem skutečně usnula přímo u stolu a on mě musel odnést do postele. Částečně to bylo tím, že vždycky navařil víc, než jeden člověk dokáže sníst, ale já jsem byla po tom celodenním plavání a šplhání tak *hladová*, že jsem toho většinu spořádala. Najedená a utahaná jsem pak sotva udržela víčka. Všechno to bylo bezpochyby součástí jeho plánu.

Vyčerpání mi ho moc přesvědčit nepomáhalo. Ale nevzdávala jsem to. Zkoušela jsem se hádat, stěžovat si a brblat, ale všechno marno. Obvykle jsem upadla do nevědomí ještě dřív, než jsem stihla přitlačit na pilu. Ovšem moje sny mi připadaly tak skutečné – byly to hlavně noční můry, živější než obvykle, asi kvůli těm příliš jasným barvám na ostrově – že jsem se probouzela unavená, ať jsem spala sebedéle.

Asi tak týden po našem příjezdu na ostrov jsem se rozhodla, že se pokusím o kompromis. Už se nám to několikrát osvědčilo.

Ted' jsme spali v modrém pokoji. Uklízeč personál měl přijít až nazítří, takže v bílém pokoji stále zůstávala sněhová přikrývka z perí. Modrý pokoj byl menší, postel měla rozumnější rozměry. Stěny byly tmavé, obložené týkovým dřevem, a všechny doplňky byly z luxusního modrého hedvábí.

Zvykla jsem si nosit pár kousků z Aliciny kolekce prádla v noci na spaní – věci, které toho mimochodem neodhalovaly tolik jako ty mrňavoučké bikiny, které mi taky sbalila. Přemítala jsem, jestli měla vidění, proč budu něco takového chtít, a pak jsem se otrásla, protože mi z té myšlenky bylo trapně.

Začala jsem pomalu s nevinnými slonovinovými satény, v obavách, že odhalováním kůže si prokážu medvědí službu, ale připravená vyzkoušet cokoli. Edward si zřejmě ničeho nevšiml, jako kdybych na sobě měla stejné odrbané tepláky, jaké jsem nosila doma.

Modřiny už byly mnohem lepší – na některých místech zežloutly a na jiných úplně zmizely –, takže jsem dnes večer vytáhla jeden z odvážnějších kousků, když jsem se v koupelně obložené dřevem připravovala. Bylo to černé, samá krajka, a už pouhý pohled na to ve mně vyvolával rozpaky, a to jsem to ještě ani neoblékla. Dávala jsem pozor, abych se nepodívala do zrcadla, než jsem odešla do ložnice. Nechtěla jsem ztratit odvahu.

Potěšilo mě, když jsem viděla, jak na chvíličky vykulil oči, než zase dokonale ovládl svůj výraz.

„Co tomu říkáš?“ zeptala jsem se a udělala piruetu, aby mě viděl ze všech úhlů.

Odkáslal si. „Vypadáš krásně. Jako vždycky.“

„Díky,“ řekla jsem trochu kysele.

Byla jsem příliš unavená a neubránila jsem se pokušení rychle vyšplhat do měkké postele. Rozložil kolem mě paže a přitáhl si mě na prsa, ale to byla rutina – bylo příliš horko, aby se dalo spát bez blízkosti jeho studeného těla.

„Udělám ti nabídku,“ řekla jsem ospale.

„Já s tebou žádné obchody uzavírat nebudu,“ odpověděl.

„Ani jsi neslyšel, co ti chci nabídnout.“

„To je jedno.“

Vzdychla jsem. „Zatraceně. A já jsem vážně chtěla... No dobře.“

Obrátil oči v sloup.

Zavřela jsem oči a nechala návnadu viset ve vzduchu. Zívla jsem.

Trvalo to jenom chvíličku – ani jsem nestihla vytuhnout.

„Dobře. Tak co chceš?“

Na chvíličku jsem zatnula zuby, abych potlačila úsměv. Jestli někdy něčemu nedokázal odolat, tak možnosti něco mi dát.

„No, myslela jsem... já vím, že to celé s tím Dartmouthem má být jenom habaďůra, ale upřímně, jeden semestr na vysoké by mě asi nezabil,“ řekla jsem a opakovala jeho slova z doby dávno minulé, kdy se mě snažil přesvědčit, abych odložila svůj záměr stát se upírkou. „Charlie by byl z historek z Dartmouthu nadšený, to se vsadím. Jasně, bude to trapas, jestli nedokážu udržet krok se všemi těmi génii, co jich tam bude. Ale i tak... osmnáct, devatenáct. Vážně to není tak velký rozdíl. Za rok se mi přece vrásky nenadělají.“

Dlouho mlčel. Pak tiše řekl: „Počkala bys. Zůstala bys člověkem.“

Držela jsem pusku na zámek a čekala, až se mu ta nabídka rozleží.

„Proč mi tohle děláš?“ zeptal se se zaťatými zuby, jeho hlas byl najednou rozzlobený. „Není toho i tak dost?“ Popadl hrst krajek, které se mi vlnily na stehně. Na chvíli jsem si pomyslela, že je utrhne. Pak se jeho ruka uvolnila. „To je jedno. Já s tebou žádné dohody uzavírat nebudu.“

„Chci jít na vysokou.“

„Ne, nechceš. A neexistuje nic, co by mi stálo za to, abych zase riskoval tvůj život. Abych ti ublížil.“

„Ale já tam vážně chci jít. No, nejde mi ani tak o tu vysokou – prostě chci být člověkem ještě o něco déle.“

Zavřel oči a vydechl nosem. „Doháníš mě k šílenství, Bello. Cožpak už jsme se takhle nehádali milionkrát, a tys chtěla být upírkou okamžitě a bez odkladu?“

„Ano, ale... no, mám důvod zůstat člověkem, který jsem předtím neměla.“

„A jaký?“

„Hádej,“ řekla jsem a zvedla jsem se z polštářů, abych ho políbila.

Oplatil mi polibek, ale ne tak, abych si myslela, že vyhrávám. Spíš jako kdyby si dával pozor, abych se neurazila; na-prosto, šíleně se ovládal. Jemně mě po chvílce odtáhl a přitulil k sobě.

„Ty jsi *tak* lidská, Bello. Ovládají tě hormony.“ Uchechl se.

„O tom to celé je, Edwarde. Tohle se mi na lidskosti *líbí*. Ještě se jí nechci vzdávat. Nechci čekat roky, než ze mě přestane být krvežíznivá novorozená a možná se ke mně vrátí část toho, co teď prožívám.“

Zívla jsem a on se usmál.

„Jsi unavená. Spinkej, lásko.“ Začal pobrukovat ukolébavku, kterou pro mě složil, když jsme se seznámili.

„Divím se, že jsem tak unavená,“ zašeptala jsem sarkasticky. „To přece nemůže být součástí tvého plánu.“

Jenom se usmál a pokračoval v broukání.

„Protože na to, jak jsem unavená, bych měla mít lepší spaní.“

Píseň se odmlčela. „Spíš, jako když tě do vody hodí, Bello. Ode dne, kdy jsme sem přijeli, jsi neřekla ze spánku jediné slovo. Kdybys občas nezachrápala, myslel bych si, že jsi upadla do komatu.“

Nevšíkala jsem si poznámky o chrápání; já nechrápu. „Neházela jsem sebou? To je divné. Většinou sebou na posteli házím, když mám noční můry. A křičím.“

„Ty jsi měla noční můry?“

„A pěkně živé. To z nich jsem tak unavená.“ Zívla jsem. „Nemůžu uvěřit, že jsem neblábolila celou noc.“

„O čem jsou?“

„O různých věcech – ale pořád stejné, víš, to kvůli těm barvám.“

„Barvám?“

„Je to všechno tak jasné a skutečné. Obvykle když se mi něco zdá, vím, že je to sen. U těchhle nevím, že spím. Proto jsou děsivější.“

Zněl rozrušeně, když znovu promluvil. „Co tě děsí?“

Lehce jsem se otrásla. „Hlavně...“ zaváhala jsem.

„Hlavně?“ naléhal.

Nebyla jsem si jistá proč, ale nechtěla jsem mu povědět o tom dítěti v mé stále se opakující noční můře; to byla moje soukromá věc. Takže místo abych mu vyprávěla všechno dopodrobna, pověděla jsem mu jen jednu věc. Stačila na to, aby vyděsila mě i kohokoli jiného.

„Volturiovi,“ zašeptala jsem.

Objal mě pevněji. „Ti už nás trápit nebudou. Brzy budeš nesmrtelná a oni nebudou mít žádný důvod tě strašit.“

Nechala jsem se od něj utěšovat, ale cítila jsem se trochu provinile, že si to špatně vyložil. Ty noční můry byly o něčem jiném. Nešlo v nich o to, že bych se bála o sebe – bála jsem se o toho chlapečka.

Už to nebyl ten samý chlapec jako v prvním snu – upíří dítě s krvavě rudýma očima, sedící na hromadě mrtvol lidí, které jsem milovala. Chlapec, o kterém se mi tu minulý týden zdálo čtyřikrát, byl rozhodně člověk; tvářičky měl růžové a široké oči měkce zelené. Ale stejně jako to druhé dítě, i on se třásl strachem a zoufalstvím, jak se k nám Volturiovi přibližovali.

V tomhle snu, který byl nový a starý zároveň, jsem prostě to neznámé dítě musela chránit. Nebyla jiná možnost. Současně jsem věděla, že se mi to nepodaří.

Edward mi vyčetl ve tváři, že se trápím. „Co můžu udělat, abych ti pomohl?“

Setřásla jsem to ze sebe. „Jsou to jenom sny, Edwarde.“

„Chceš, abych ti zpíval? Budu zpívat celou noc, jestli to ty zlé sny odežene.“